

'Ασ'Ολα

Τὸ Σύμβολόν μας : ΔΥ'ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ *

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ

Ν. Α. ΣΑΡΑΔΟΣ

Τίμημα ἐγγραφῆς ἐξαμήνου

Διὰ τὴν Τουρκίαν Γρ. 10
,, τὸ ἔξωτερον Φρ. 3

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

➔ ΓΡΑΦΕΙΑ ➔

Γαλατᾶ, Πεμπτοπάζαρον, Σαατοῦ Χάν, 16

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡ. Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

Τὸ φύλλον ἀπανταχοῦ τοῦ Κράτους παρ. 20.

Αἱ ἀποδείξεις δεόν νὰ φέρωσι τὰς ὑπογραφὰς τοῦ διευθυντοῦ καὶ διαχειριστοῦ.

Ο ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

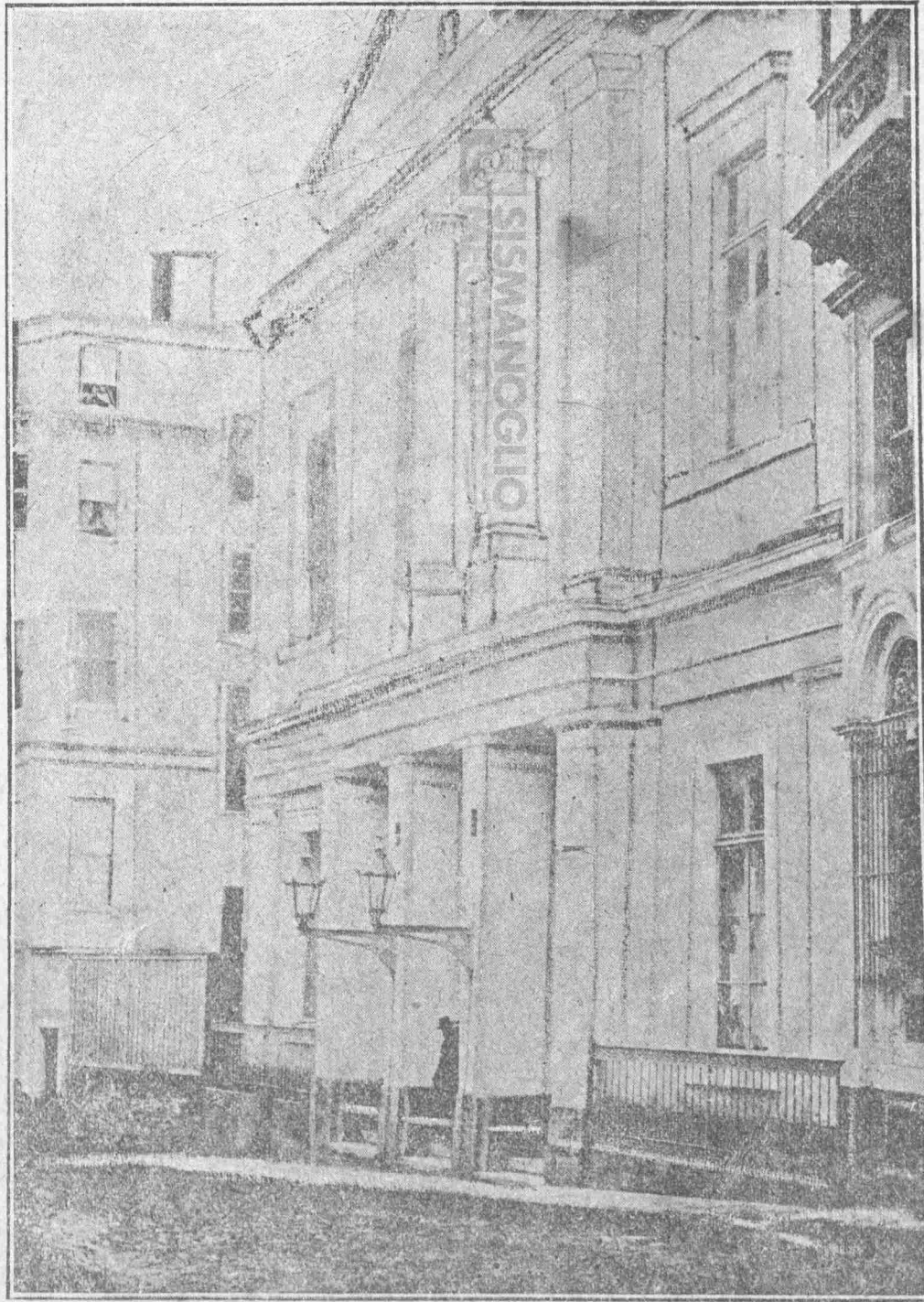
ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

Τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας ἄλλην τὴν ἐνταῦθα Ἑλληνικὴν κοινωσίαν καὶ γενικῶς τοὺς φίλους τῶν γραμμάτων συνεκίνησε τὰ μέγιστα ἢ κατάσχεσις τῶν ἐπίπλων, βιβλίων καὶ καλλιτεχνικῶν ἀντικειμένων τοῦ Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου ὑπὸ τῶν οἰκονομικῶν τοῦ κράτους ἀρχῶν διὰ τοὺς καθυστερουμένους κτηματικὸς φόρους.

Τὸ ὀφειλόμενον ποσὸν ἦτο ἀρκετὰ σεβαστὸν καὶ ἂν ἐξετελεῖτο ὁ πλειστηριασμὸς ἐλλείψει χρημάτων, ὁ Σύλλογος ἐκινδύνευε νὰ διαλυθῆ, ἀφοῦ θὰ ἔμενεν ἄνευ βιβλίων, ἄνευ ὀργάνων, ἄνευ κτιρίου!

Δὲν δυνάμεθα νὰ ἐξετάσωμεν ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς τὸ νομικῶς καὶ ἠθικῶς νόμιμον τῆς πράξεως ταύτης τῶν οἰκονομικῶν ὑπαλλήλων τῆς Κυβερνήσεως, ζητούντων νὰ ἐπιβάλλωσι κτηματικὸν φόρον διὰ τὸ ἴδρυμα τοῦ Συλλόγου, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ μόνη τοῦ ἐν Τουρκίᾳ Ἑλληνισμοῦ ἀκαδημία, ἡ μόνη δημοσίᾳ βιβλιοθήκη, ὁ μόνος ναὸς τοῦ Πνεύματος.

Αἱ ὑπηρεσίαι τοῦ Συλλόγου, αἱ ἀρχαιολογικαὶ καὶ φιλολογικαὶ τοῦ μελέται καὶ ἡ παντοία δρᾶσις τοῦ ἔχουσιν ἐκτιμηθῆ ἀρκετὰ ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαίους σοφοὺς καὶ πολλὰ μάλιστα μέλη τῆς ἄλλοτε καὶ τῆς νῦν Κυβερνήσεως ἐγένοντο ἐπίτιμα μέλη τοῦ Συλλόγου αὐτοῦ καὶ μετὰ τιμῆς ἔφερον τὸν τί-

τλον τοῦτον. Ἐπρεπε λοιπόν, νομίζομεν, νὰ μὴ ὀχυρωθῶσιν ὀπισθεν τοῦ τύπου καὶ τοῦ γράμματος τοῦ νόμου, ἀφοῦ ὁ αὐτὸς νόμος ὀρίζει ὅτι ναοί, σχολαὶ καὶ ἀκαδημαίαι οὐ

μόνον δὲν ὑπάγονται εἰς οὐδένα φόρον, πολλῶν δὲ μᾶλλον κτηματικόν, τοῦ κτιρίου, εἰς ὃ εἶναι ἐγκατεστημένοι, ἀλλὰ καὶ πλουσίας δέχονται ἐπιχορηγήσεις παρὰ τῶν κυβερνήσεων καὶ τῶν ἀρχῶν.

Ὅπως δὴποτε, τὸ Ἔθνος δὲν ἔμεινεν ἀπαθές, ἐδόθησαν 500 λίραι καὶ τὰ ἐπιπλα τοῦ Συλλόγου ἐπανήλθον εἰς τὸ κατάστημά του καὶ τοιουτοτρόπως ἀπεσοδῆθη εἰς κίνδυνος.

Ἄλλ' ὁ κίνδυνος αὐτὸς δὲν εἶνε ὁ μόνος, τὸν ὁποῖον ὑπέστη ὁ Σύλλογος. Ἀπὸ τοῦ 1861, ἐποχῆς τῆς ἰδρύσεώς του, μέχρι σήμερον πολλοὺς κλονισμοὺς ὑπέστη καὶ πολλὰς κρίσιμους διήλθε περιστάσεις.

Ἐλλείπει πόρων ἐξεδιώχθη ἐκ τῆς οἰκίας τῆς οἴκου Βενεδίκ, τὴν ὁποίαν ἐνοικίαζε, καὶ ὅταν εὐρέθησαν ἄρωγοὶ εἰς τὴν οἰκονομικὴν αὐτὴν καχεξίαν τοῦ Συλλόγου καὶ τὸ ἴδρυμα αὐτὸ ἤρχισε ν' ἀναλαμβάνη, νέα καταδρομὴ τῆς τύχης προσβάλλει αὐτόν. Τὸ 1870 καίεται τὸ κατάστημα τοῦ Συλλόγου καὶ ἀποτεφρῶνται καὶ ἡ βιβλιοθήκη καὶ τὰ ἀρχεῖά του. Ἐν τούτοις ὁ Σύλλογος δὲν ἀπήλπισεν, ἀφοῦ ἐπὶ πολὺ ἐπλανήθη καὶ μετ' οὐ πολὺ ἠτύχησεν ἴδιον νὰ κτίσῃ μέγαρον.

Καὶ οὕτω διήλθε τὰ πενήκοντα ἔτη τῆς ζωῆς τοῦ μὲ τὸ ὄρατόν του σύμβολον: «Θαρσεῖν χρὴ τάχ' αὐρίον ἔσεται ἄμεινον».

Τρεῖς λέξεις μόνον:

ΚΟΜΨΟΤΗΣ: ΤΙΡΙΓΓ - ΓΑΛΑΤΑ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΟΜΙΛΙΑ

ΟΙ ΔΥΟ ΠΟΛΟΙ

Ἐφ' ὅσον βεβαίως ὑπάρχουν αἱ κοινωνίαι, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἔφ' ὅσον διέπονται ὑπὸ τῶν αὐτῶν συνθηκῶν, δὲν θὰ λείψουν οἱ δύο ἀντίθετοι πόλοι, δὲν θὰ παύσουν ποτὲ νὰ ὑπάρχουν αἱ δύο ἀντίθετοι τάξεις: τῶν πλουσίων καὶ τῶν πτωχῶν.

Ἦραϊὸν χαρακτηρισμὸν τῶν τάξεων τούτων κάμνει σήμερον ἐν τῇ παραβολῇ τοῦ ὁ Ἰησοῦς, προσωποποιῶν ταύτας διὰ τῶν δύο τῆς παραβολῆς προσώπων. Αἱ δύο τῆς κοινωνίας τάξεις, αἱ τόσον διαφέρουσαι μεταξύ των ὡς ἐκ τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς, ἐπαυξάνουσιν ἔτι μᾶλλον τὸ χωρίζον αὐτάς χάσμα διὰ τῶν ψυχρῶν διαθέσεων, ὑφ' ὧν ἐκάστη ἐμπνέεται κατὰ τῆς ἄλλης.

Εἶναι γνωσταὶ αἱ διαμάχαι καὶ αἱ φοβερὰ ἀντιπάθειαι, αἱ ὁποῖαι ὑπάρχουν εἰς τὴν Εὐρώπην μεταξὺ τοῦ λαοῦ καὶ τῆς πλουτοκρατικῆς κοινωνίας, ἔνεκα τῶν ὁποίων πολλάκις καὶ αἱματοχυσίαι συμβαίνουσι καὶ παντοῖαι ταραχαί.

Ἐν τούτοις ὅλα αὐτὰ δύναται νὰ λείψουν καὶ οἱ δύο ἀντίπαλοι νὰ καταστῶσι φίλοι διαρκεῖς, ἀρκεῖ οἱ μὲν πλούσιοι, ἐκδηλοῦντες περισσότερον διαφέρον διὰ τοὺς πτωχοὺς, νὰ φαίνωνται καὶ περισσότερον εὐσπλαγχνικοὶ πρὸς τοὺς ἀναξιοπαθοῦντας, καὶ οἱ πτωχοί, ἔξ ἄλλου, νὰ μάθωσι νὰ σέβωνται τὴν κατάστασιν τῶν πλουσίων καὶ νὰ μὴ ζητῶσι νὰ ἀντιδρῶσι κατ' αὐτῶν.

Δὲν εἴμεθα κατ' ἀρχὰς διόλου κατὰ τοῦ πλούτου. Ὁ πλοῦτος, κερδηθεὶς διὰ τιμίων μέσων, εἶναι μία δικαιοτάτη ἀμοιβὴ κόπων καὶ προσπαθειῶν πολλάκις ὑπερανθρώπων, ὁμολογοῦμεν δὲ ὅτι οἱ πλούσιοι τοῦ ἡμετέρου ἔθνους πάντοτε διέθεσαν ἀφειδῶς τὸ κοῦμα τῶν ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τῆς δεινοπαθοῦσης κοινωνίας, ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα καὶ νὰ παύσωμεν ὑπενθυμίζοντες πρὸς ὅλους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἠὺδοκίμησαν εἰς τὸν βίον τῶν, ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι δυστυχεῖς, ἄποροι, ὑποφέροντες, στερούμενοι καὶ αὐτῶν τῶν ἀπαραιτήτων εἰς τὴν ζωὴν, ὅτι πρόπει νὰ βοηθῶσι μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς των, νὰ ἐλεῶσι μὲ ἀγάπην καὶ οὐχὶ μὲ κενοδοξίαν καὶ ἐπίδειξιν.

Ἐφ' ἑτέρου ὅμως εἴμεθα ἐκλεκτικοὶ εἰς τὴν ἐλεημοσύνην καὶ τὴν βοήθειαν· ἐλεημοσύνη κακῶς σκορπιζομένη ἀποβαίνει πολλάκις σπόρος ἀργίας καὶ αἰτία νωθρότητος, ἐνῶ πάλιν εἶναι ἡ εὐγενεσττέρα πράξις τοῦ βίου καὶ ἡ μᾶλλον ὠφέλιμος ὅταν παρέχεται εἰς τοὺς ἀξίους αὐτῆς.

Ἄς μὴ παύωμεν ἐνισχύοντες τὸν ἐξησθενημένον, βοηθοῦντες τὴν χήραν, ἐνθαρρύνοντες τὸν πτωχόν, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἄς μὴ στερούμεν ποτὲ τῆς βοήθειάς μας ἐκεῖνον, εἰς τὸν ὁποῖον αὕτη θὰ χρησιμεύσῃ ὡς πρώτη ἀφετηρία τοῦ βίου ὡς κεφάλαιον ἐν τῇ ζωῇ.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ

ΔΕΛΤΙΟΝ

Ἡ λήξασα ἑβδομάς διὰ τὴν Τουρκίαν ὑπῆρξεν ἑβδομάς λήξεων· ἔληξαν αἱ περὶ δανείου διαπραγματεύσεις καὶ ὑπεγράφησαν τὰ συμβόλαια. Τὸ δάνειον ἀποτελεῖται ἐκ προκαταβολῆς 5,5 ἑκατομ. λιρῶν, ἀπέναντι τῆς ὁποίας ἡ ὀθωμανικὴ Κυβέρνησις θὰ ἐκδώσῃ ταμειακὰ γραμμάτια, ἅτινα ἡ Δούτσε Μπάγκ θὰ ἐξαργυρώσῃ μὲ τόκον 5 % . Ἐκτὸς τῆς προκαταβολῆς ταύτης, τὸ δάνειον ἀνέρχεται εἰς 11 ἑκατομμύρια λίρας, θὰ μετᾶσχουν δ' αὐτοῦ 31 γερμανικαὶ καὶ αὐστριακαὶ Τράπεζαι.

Ἐφ' ἑτέρου ἔληξαν αἱ συνεδρίασι τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ νεοτουρκικοῦ κοιμητηρίου, τὸ ὁποῖον λέγεται ὅτι ἔλαβεν ἀποφάσεις περὶ ὄλων τῶν ἐκκρεμῶν ἐν Τουρκίᾳ ζητημάτων καὶ τῆς στάσεως τῆς ἐνωτικῆς ομάδος ἐν τῇ Βουλῇ.

Τὸ κόμμα τοῦτο συνεδρίασε προχθὲς ἐν τῇ Βουλῇ καὶ ὑπέδειξεν ὡς πρόεδρον τῆς Βουλῆς τὸν Ἀχμέτ Ριζᾶ βέην.

Ἐληξαν ὁμοίως καὶ αἱ μελέται περὶ τῆς προκριτέας γραμμῆς πρὸς ἔνωσιν τῶν ἐλληνικῶν σιδηροδρόμων, αἱ ὁποῖαι κατὰ τὴν ὑπερνικήσαν γνῶμην θὰ διέλθωσι διὰ Βερροίας, Μελοῦνας, Τυργάνου. Ἡ κατασκευασθησόμενη γραμμὴ εἶναι 141 χιλιομέτρων, ὧν 20 ἐπὶ ἐλληνικοῦ ἐδάφους.

Κατόπιν τῆς ἐνώσεως ταύτης, τὸ ἀπὸ Λονδίνου εἰς Πόρτ-Σαῖδ ταξείδιον κερδίζει 27 ὥρας θαλασσίου πλοῦ καὶ 7 ὥρας ἔφ' ὅλου τοῦ διαστήματος.

Κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην εἰχομενδηλώσεις τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Βουλγαρίας ἄφ' ἑνὸς καὶ τοῦ τῆς Ἀγγλίας ἄφ' ἑτέρου. Καὶ αἱ μὲν καὶ αἱ δὲ εἶναι βαρυσήμαντοι τόσον διὰ τὴν γενικὴν εἰρήνην, ὅσον καὶ διὰ τὴν εἰρήνην τῆς Ἀνατολῆς. Ὁ Ἄσκουϊθ ἐδήλωσεν ὅτι αἱ ἐνεργεῖαι τῆς Ἀγγλίας ἐν Περσίᾳ δὲν σκοποῦσιν ἐδαφικὰς ἐκεῖ κατακτήσεις, ἀλλὰ μόνον παγίωσιν τῆς τάξεως ἐν Περσίᾳ, ὁ δὲ Μαλίνωφ ἐκήρυξεν ὅτι ἡ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ τῆς Βουλγαρίας θὰ εἶναι πάντοτε φιλειρηνικὴ, χωρὶς νὰ παύσῃ νὰ εἶναι καὶ ἐθνικὴ καὶ χωρὶς διὰ τοῦτο νὰ παύσῃ ὁ βουλγαρικὸς στρατὸς νὰ εἶναι ἰσχυρὸς.

Οἱ ἐν Ἑλλάδι ἐδέχθησαν ἐσχάτως εὐχαρίστους εἰδήσεις· τὸ δάνειον τῶν 40 ἑκατομμυρίων ἐκαλύφθη πλειστάκις ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας, προμηνύεται δὲ ἐπιτυχία μεγάλη καὶ διὰ τὸ συναφθησόμενον νέον μέγα δάνειον. Ὁ Βενιζέλος ἀρχίζει τὰς ἐκλογικὰς περιουσίας του τὴν 8 Νοεμβρίου.

Ἡ ὀθωμανικὴ Βουλὴ ἀνοίγει τὰς πύλας τῆς τὴν προσεχῆ Δευτέραν διὰ βασιλικοῦ λόγου, ὁ ὁποῖος θὰ ἐκφωνηθῇ ὑπὸ τοῦ Μ. Βεζύρου.

Νεαὶ κατηγορήθησαν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα καὶ κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην ἐπεμβάσεις τῶν κατὰ τόπους Κυβερνητικῶν Ἀρχῶν εἰς τὸ ἐκπαιδευτικὸν ἡμῶν καθεστῶς. Ὡς γνωστὸν, ἀποφάσει τῶν Δύο Σωμάτων εἶχεν ὀρισθῆ πρό τινας Ἐπιτροπὴ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Πατριάρχου καὶ ἐκ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Δέρκων καὶ Πισιδείας καὶ τῶν Συμβούλων κκ. Α. Λιμαράκη καὶ Γ. Θεοχαρίδου ἀποτελουμένη, ὅπως σκεφθῆ ἐπὶ τοῦ φλέγοντος ἐκπαιδευτικοῦ ζητήματος, μελετῶσα τὰ διάφορα ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ἐπίσημα ἔγγραφα ἐπὶ τοῦ ρηθέντος ζητήματος καὶ ὑποβάλλῃ εἰς τὴν γνωμοδοτήσιν αὐτῆς. Ἡ Ἐπιτροπὴ αὕτη ἐπανειλημμένως ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Θ. Π. συνελθοῦσα, ἀπεπεράτωσε τὸ ἔργον αὐτῆς ἐν τῇ προχθεσινῇ αὐτῆς συνεδριάσει, ὑπέβαλε δὲ σχετικὴν ἐπὶ τοῦ ζητήματος ἐκθεσιν, ἣν καὶ παρέπεμψεν εἰς τὰ Δύο Σώματα διὰ τὰ περαιτέρω.

Περὶ τοῦ ζητήματος τούτου προκειμένου, ἡ Κυβέρνησις ἀπέστειλε προχθὲς νεώτερον εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ὑπουργικὸν τεσεκερὲν, δι' οὗ ἀνακοινεῖ ὅτι, συμφώνως πρὸς τὴν ληφθεῖσαν σχετικὴν ἀπόφασιν, αἱ ἐν τοῖς διαφόροις νομοῖς τοῦ Κράτους διευθύνσεις τῆς Παιδείας διαταγῇ τοῦ ὑπουργείου εἰς τινὰ μὲν μέρη κατόπιν ἐγγράφου ἢ προφορικῆς ὑπομνήσεως πρὸς τὰς Μητροπόλεις, εἰς ἄλλα δὲ μέρη ἄνευ προειδοποιήσεως τινος καὶ ἀπ' εὐθείας ἐπενέβησαν εἰς τὰς ὑποθέσεις τῶν ἐλληνικῶν σχολείων καὶ ἀπέβαλον τοὺς ἐλληνικῆς ὑπηκοότητος διδασκάλους καὶ διδασκαλίτσας, εἰς τινὰ δὲ μέρη καὶ τοὺς ἑλλήν. ἰθαγενεῖας μαθητὰς. Ἐπίσης, κατὰ τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν, τὰ ἐν λόγῳ σχολεῖα θὰ ἐπιθεωρῶνται ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας καὶ θὰ ἐπανορθῶνται τὰ εἰς αὐτοὺς ἄτοπα τῆ συμπτῶξε τῶν Μητροπόλεων. Πρὸς τούτοις, συμφώνως πρὸς τὴν ληφθεῖσαν κυβερνητικὴν ἀπόφασιν, ἀπαγορεύεται ἡ ἄνευ ἀδείας τῆς Κυβερνήσεως πρόσληψις ξένων διδασκάλων εἰς τὰς ὑπεράνω τῆς προκαταρκτικῆς παιδείσεως σχολὰς, ἐζητήθη δὲ κατάλογος τῶν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ καὶ ταῖς ἐπαρχίαις σχολείων καὶ τῶν διδασκάλων, οὔτινες δέον νὰ διατηρηθῶσιν εἰς τὰς θέσεις των, τῶν θέσεων, τῶν ὀνομάτων καὶ τῶν βαθμῶν τῶν ἐν λόγῳ σχολείων, τῶν ὀνομάτων καὶ τῆς ἰθαγενείας τῶν διδασκάλων καὶ τῶν ὑπ' αὐτῶν διδασκομένων μαθημάτων.

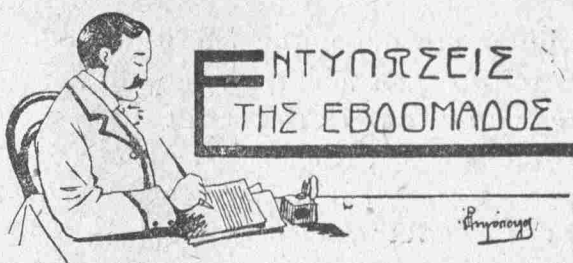
Ἡ ἐπικύρωσις τῶν πτυχίων τῶν διδασκάλων ἀνήκει εἰς τὰς Μητροπόλεις, πρὸς ἀπαλλαγὴν ὅμως αὐτῶν ἀπὸ τῆς στρατολογίας, δέον τὰ πτυχία καὶ τὰ πιστοποιητικὰ τῆς ἱκανότητος τῶν διδασκάλων νὰ ἐπικυρῶνται ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας. Προκειμένου δὲ περὶ τῆς στρατολογίας τῶν μαθητῶν τῶν δύο τελευταίων τάξεων τῶν Γυμνασίων, τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας θὰ ἀποστέλλῃ εἰς τὰ Γυμνάσια ταῦτα κυβερνητικὸν ὑπάλληλον, ὅστις θὰ διενεργῇ τὰς ἀπαιτούμενας σχετικὰς ἐξετάσεις.

Ἡ περὶ ἧς ἀνωτέρω γράφομεν Ἐπιτροπὴ κατὰ τὴν προχθεσινῇ αὐτῆς συνεδρίαν ἐνέκρινε καὶ ὑπόμνημα ἐπὶ τοῦ στρατολογικοῦ ζητήματος, ὅπερ ἐπίσης παρέπεμψεν εἰς τὰ Δύο Σώματα.

Κατόπιν τούτων ἀναμένεται ἡ γνωμοδοτήσις καὶ αἱ σχετικαὶ ἀποφάσεις ἐπὶ τε τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ καὶ τοῦ στρατολογικοῦ ζητήματος τῶν Δύο Σωμάτων, ἅτινα συγκαλοῦνται ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Θ. Π. ἐντὸς τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος,

Γ. Σ. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ

ΔΥΟ ΠΕΡΙΤΤΑ ΛΟΓΙΑ

Εύρισκόμεθα εις τὰ πρόθυρα τοῦ χειμῶνος καὶ τὰς ἡμέρας αὐτὰς ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην ἐποχὴν ἢ κοσμικὴ κίνησις ὀγκοῦται. Αἱ κυρίαί μας κáμνουν τὰς τελευταίας των ἐπισκέψεις εἰς τὰ ἐμπορικὰ, ἐνῶ ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς πόλεως ἐν ζήτημα ἀναλύεται ἀπὸ τὰ γυναικεῖα χεῖλη : τὸ ζήτημα τῶν νέων ἀγορῶν, τὸ ζήτημα τῆς τελευταίας λέξεως τῆς μόδας.

Θὰ ἐπιτρέψουν, ἐλπίζω, αἱ προσφιλεῖς ἀναγνώστριαί εἰς ἐμὲ τὸν βέβηλον καὶ ἡμιάγριον, νὰ ἐκφέρω σκέψεις τινὰς εἰς γλῶσσαν ἀπιτήδευτον, εἰς γλῶσσαν ἀπλὴν, ἀλλ' ὅμως εἰς τὴν γλῶσσαν τῆς εἰλικρινείας.

Ὅταν, ἀπλοῦς παρατηρητῆς ῥίπτω ἐν βλέμμα πρὸς τὸν γυναικεῖον κόσμον, ὁ ὁποῖος πλημμυρεῖ θέατρα, ἐκχύνεται εἰς τὰς ὁδοὺς, ἐπισκέπτεται τὰ σαλόνια, ὅταν μὲ μιὰ ματιὰ ἐπισκοπῶ ὅλην ἐκείνην τὴν πολυτέλειαν καὶ τὴν ἐκκεντροκίτητα, τὴν ὁποῖαν ἀρέσκονται νὰ φέρουν αἱ κυρίαί καὶ αἱ δεσποινίδες μας, δὲν δύναμαι νὰ ἐμποδίσω τὴν καρδίαν μου νὰ αἰσθονθῆ κάποιαν πικρὰν ἐντύπωσιν καὶ τὸ πνεῦμά μου νὰ βαρυνθῆ μὲ μαύρους συλλογισμούς. Διατί ἄρά γε;

Ὅλη ἐκείνη ἡ λαμπρότης, ὅλη ἡ ἐπιτήδευσις καὶ ὁ ἐπιδεικτικισμὸς, τὸν ὁποῖον συναντῶ, δὲν γνωρίζω διατί μεταβάλλεται εἰς τὰ μάτια μου εἰς ἐν μέγα, μαῦρον καὶ ζοφερὸν σύννεφον, τὸ ὁποῖον δὲν μὲ ἀφίνει νὰ χαρῶ ἀπὸ τὸ φαιδρὸν ὄραμα τῆς χάριτος, ἢ ὁποῖα παρέρχεται.

Ἴσως τοῦτο εἶναι ψύχωσις, πιθανὸν νὰ εἶναι ψυχικὴ ἰδιοτροπία.

Ἐν τούτοις, ὅταν βλέπω νὰ παρελαύνη ὅλη ἐκείνη ἡ ἀνθρωπίνη πλήμμυρα τῆς πολυτελείας καὶ τοῦ ἐπιδεικτικισμοῦ διερωτῶμαι :

Ἄρά γε, ὅλος αὐτὸς ὁ γυναικεῖος κόσμος, ὁ ὁποῖος ἔχει ὡς εὐγενῆ προορισμὸν του νὰ θέλγη καὶ νὰ εὐαρεστῆ, θὰ ἦτο ὀλιγώτερον θελκτικὸς ἂν δὲν ἦτο τόσον δουλικῶς εὐπειθὴς εἰς τὰ κελεύσματα τῆς ἐξάλλου μόδας, θὰ ἦτο ὀλιγώτερον ὠραῖος ἂν ἐδείκνυε κάποιαν περιφρόνησιν πρὸς τὴν ἐμμανῆ αὐτὴν θεάν, ἢ ὁποῖα τῶρα εἰς τὸν αἰῶνα τῶν ἐλευθέρων ἰδεῶν εἶναι ἡ μόνη, ἢ ὁποῖα κρατεῖ τὸ σκῆπτρον τοῦ βαρύτερου δεσποτισμοῦ, τῆς ἐπιβλητικωτέρας αὐταρχικότητος; Ἄρά γε αἱ κυρίαί μας θὰ ἔχανον τὴν χάριν των καὶ τὴν γραφικότητα τῶν ὠραίων γραμμῶν των ἂν δὲν παρεμόρφουν αὐτὰς μέσα εἰς τὰ ἰδιοτροπώτερα σχήματα τοῦ αἰωνίως μεταλλάσσοντος συρμοῦ;

Τρέφω τὸν μεγαλειέτερον σεβασμὸν πρὸς τὴν γυναικεῖαν ψυχὴν καὶ κλίνω ταπεινὸς λάτρης τὸ γόνυ πρὸ τῆς γυναικεῖας χάριτος, ὥστε θεωρῶ ὡς μεγίστην ὕβριν καὶ τὸ νὰ

φантаσθῶ κáν ὅτι ὅλη ἐκείνη ἡ χάρις ὀφείλεται εἰς ἐπιπλάστους γραμμὰς καὶ εἰς ψευδεῖς κομώσεις. Φρονῶ, τοῦναντίον, ὅτι ἡ φυσικὴ ἐκείνη κομψότης, ἢ ὁποῖα θέλγουσα συγκρατεῖ τὸν θεατὴν καὶ δεσμεύει τὴν καρδίαν, παραμορφόνηται μὲ τὴν δουλικὴν ἐκείνην ἀφροσύνην τοῦ συρμοῦ, ἢ ὁποῖα ἔχει τοῦτο τὸ ἀκαλαίσθητον, ὅτι καταστρέφει τὴν ἀτομικότητα τῆς χάριτος καὶ δημιουργεῖ πλαγγόνας, αἱ ὁποῖαι κατ' οὐδὲν πλέον δύναται νὰ διαφέρουσι μεταξύ των. Ἡ μόδα εἶναι ὁ φονεὺς τῆς γυναικεῖας χάριτος, ὁ παραμορφωτῆς τῆς γυναικεῖας καλαισθησίας.

Δὲν θέλω νὰ ἐξετάσω τὸ ζήτημα καὶ ὑπὸ τὴν ἄλλην αὐτοῦ ὄψιν : δὲν θέλω νὰ ἐκθέσω πῶς ἡ πολυτέλεια αὐτὴ καὶ μανιακὴ ἐνημερότης τοῦ συρμοῦ, ἐκτὸς τοῦ ὅτι φθείρει τὴν χάριν καὶ παραμορφώνει τὴν καλλονὴν, καταστρέφει ἐπὶ πλέον καὶ τὴν ψυχικὴν ἡρεμίαν καὶ κηλιδώνει τὴν ἐναπομείνασαν ἠθικὴν καὶ ἀθωότητα. Ἄλλὰ μήπως τοῦτο εἶναι ψεῦδος ἢ ἰουλάχιστον ὑπερβολή;

Ἄλλοίμονον, πολλάκις κάτω ἀπὸ ἐν πολυτελὲς πλατύγυρον ὡς ἀεροπλάνον καπέλλον, ὑπὸ τὰς πτυχὰς πλουσιῶν ἐπενδυτῶν καὶ τὴν στιλπνότητα πολυτίμων σερικῶν κρύπτονται τὰ φοβερώτερα τῶν μυστηρίων καὶ τὰ δυσειδέστατα αἴσχη καὶ ἡ μεγαλειτέρα ἀθλιότης. Εἰς τίνος τὰ ὦτα δὲν ἔχουν φθάσει ὡς θρυλλοὶ τὰ κοινωνικὰ ἐκεῖνα ἐπεισόδια καὶ γεγονότα, τὰ ὁποῖα κτυποῦν ὡς πένθιμος κωδωνοκρουσία τῆς ἀποθανούσης ἀπλότητος, τῆς ἐκλείπουσης γαλήνης;

Ὁ Α ἐγένετο πλαστογράφος διὰ ν' αὐξήσῃ τὰ κέρδη του, ὁ Β, τραπεζιτικὸς ὑπάλληλος, ἠτύοκτόνησε, διότι ἀνεκαλύφθη καταχραστής, ἡ κυρία Χ ἔχει ἀθεμίτους σχέσεις μὲ τὸν Φ καὶ ἡ δεσποινὶς Ω ἔμεινε γεροντοκόρη . . .

Νομίζετε ὅτι εἰς ὅλον αὐτὸ τὸ κομβολόγιον τῶν δυστυχημάτων δὲν ἔχει τὸν δάκτυλον ἢ τὴν μόδα καὶ ἡ πολυτέλεια; Φρονεῖτε ὅτι, ἂν δὲν κατελάμβανεν ἡ μανία τῆς ἀλληλομιμήσεως τὰς κυρίαί μας, ἡ κοινωνία μας δὲν θὰ ἦτο ἀγνωτέρα καὶ περισσότερον εὐτυχῆς; Ὑποθέτετε ὅτι ἂν διηρχόμεθα βίον περισσότερον ἀφελῆ καὶ ἀνεπιτήδευτον θὰ ἠριθμοῦμεν τόσον μεγάλην αὐξήσιν τῶν διαζυγίων, τόσην ἐλάττωσιν τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς, θὰ ἐβλέπομεν τόσην ἠθικὴν πόρρωσιν; . . .

Ἄμφιβάλλω καὶ θὰ μοῦ ἐπιτρέψουν βέβαια ν' ἀμφιβάλλω πάντοτε.

Ἐπικαλοῦμαι τὴν σωφροσύνην τῶν κυριῶν μας, ποιοῦμαι ἐκκλησίαν εἰς τὰ αἰσθημάτά των καὶ εἰς τὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς των. Εἰς σύλλογος ἐναντίον τῆς ἐκφροнос πολυτελείας καὶ τῆς τυφλῆς πρὸς τὴν μόδαν ὑπακοῆς θὰ ἔσωζεν οὐ μόνον τὴν ἀπαράμιλλον χάριν των, ἀλλὰ καὶ θὰ διετήρει τὴν φήμην των ὑπεράνω πάσης συκοφαντικῆς διαδόσεως, ἐπὶ πλέον δὲ θὰ μᾶς ἔσωζεν ἀπὸ ἑνα Ἐφιάλτην, ἀπὸ μίαν φρικτὴν Ἐριννῦν.

Θ. Κ. Μ.

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

Ὅταν σὰς βλέπω νὰ προβάλλετε ἐπιχαρίτως ἀπὸ τὴν κομψὴν ἀνθοδόχην μὲ τοὺς λεπτοὺς μίσχους σας καὶ τὰς θισανωτὰς κεφαλὰς σας, σὰς χαιρετῶ μὲ περιπάθειαν, προσφιλῆ ἄνθη τοῦ φθινοπώρου.

Εἰς τὰ πολύχροα πέταλά σας φέρετε ἀκόμη τὰς θερμὰς περιτύξεις τοῦ θερινοῦ ἡλίου καὶ μὲ τὴν στιλπνότητά σας σκορπίζετε τὴν εὐθυμίαν ἐν μέσῳ πνιγερῶν ἡμερῶν.

Καλῶς ἤλθετε, χρυσάνθεμα, διὰ νὰ δώσετε ἐαρινὴν χάριν εἰς τὴν σκυθρωπὴν αὐτὴν ἐποχὴν, διὰ νὰ κοσμήσετε τοὺς ἐρημουμένους κήπους, διὰ νὰ χαρίσετε τὸ μειδιάμα εἰς τὰς τεθλιμμένας ψυχὰς.

Εὐγενῆ ἄνθη! Τὰ ψύχη τοῦ φθινοπώρου καὶ ἡ δρόσος τοῦ νεφοσκεποῦς οὐρανοῦ δὲν σὰς τρομάζουν ἄνθειτε ἐν μέσῳ τῆς ἐρημίας καὶ εἴσθε τὸ μοναδικὸν στόλισμα θνησκούσης φύσεως.

Ὁ βίος σας μοῦ ἐνθυμίζει τὰς λεπτὰς ὑπάρξεις, ψυχὰς ἄλλων χρόνων, αἱ ὁποῖαι μὲ τὰ θερμά των ὄνειρα καὶ μὲ τοὺς εὐγενεῖς πόθους δίδουν εἰς τὴν ψυχρὰν καὶ ἀποκρουστικὴν ἐποχὴν μας κάποιαν ἀνταύγειαν μακρυσμένης εὐγενείας.

Σεῖς εἴσθε αἱ εὐγενεῖς αὐταὶ ψυχαί, ὅπως ἐκεῖναι, τὰ χρυσάνθεμα τοῦ κοινωνικοῦ φθινοπώρου.

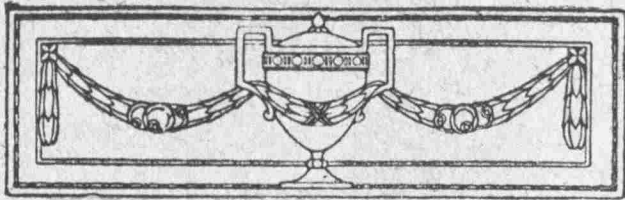
Δεσποινὶς ΕΥΗ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἄφελεις λέγομεν τὰς νεάνιδας ἐκεῖνας, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐννοοῦν μερικὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἠγνόησαν πρὸ πολλοῦ.

Εὐφρεῖς θεωροῦμεν ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μᾶς κρίνουν εὐνοϊκῶς.

Ἐλπίζεις; χάνεις δύο φορές ὅταν χάνης. Δὲν ἐλπίζεις; κερδίζεις δύο φορές ὅταν κερδίζης.

Π. Ν. ΚΗΣΙΣΟΓΛΟΥ
διευθυντοῦ τῆς «Παιρίδος»

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΕΞ ΘΟΗΝΩΝ ΚΑΙ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

[συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου ἀριθμοῦ]

Σχετική πρὸς τὴν ἕξιν τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἐφημερίδων εἶναι καὶ μία ἄλλη ἕξις, ἡ ὁποία καθόλου δὲν ὑπάρχει παρ' ἡμῖν. Αὐτὴ δὲ εἶναι ἡ τακτικὴ φοίτησις εἰς τὰ θεάτρα. Τὰ θεάτρα τῶν Ἀθηνῶν, κυρίαί καὶ κύριοι, εἶναι κυρίως θερινά, διότι εἰς τὰ χειμερινά, ἕνεκα πολλῶν λόγων, ἰδίᾳ δὲ τῶν οικονομολογικῶν, δὲν φοιτῶσι πολὺ οἱ Ἀθηναῖοι, διότι, ὡς γνωστόν, τὰ θεωρικὰ τὸν χειμῶνα εἶναι ἀκριβώτερα.

Καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἑλληνικοὶ θίασοι τὸν χειμῶνα φεύγουν ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἄλλοι μὲν ἔρχονται ἐδῶ, ἄλλοι πηγαίνουν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, ἄλλοι εἰς τὴν Σμύρνην καὶ ἄλλοι τέλος εἰς τὴν Αἴγυπτον. Ἀλλὰ τὸ θέρος, μέχρι τέλους τοῦ Σεπτεμβρίου καὶ ἐνίοτε τὸν Ὀκτώβριον, δουλεύουν, καὶ καλοδουλεῖουν μάλιστα, ἐξ καὶ ἑπτὰ θεάτρα, μὴ συνυπολογιζομένων τῶν φασουλῆδων καὶ τῶν παραγκιόζηδων, οἱ ὁποῖοι ἐνέσκηψαν ἀπὸ τινῶν ἐτῶν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὄχι ὀλίγοι τὸν ἀριθμὸν. Μοῦ φαίνεται ἄσκοπον νὰ σᾶς παραστήσω τὴν ἐκ τοῦ θεάτρου ἐπιγινομένην εἰς τοὺς θεατὰς πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν ὠφέλειαν. Ἡμεῖς ὅμως οἱ Κωνσταντινουπολίται στερούμεθα διὰ τὴν κακὴν καὶ ψυχρὴν μας τύχην τὴν ἐκ τοῦ θεάτρου ὠφέλειαν καὶ διότι δὲν μπορούμεν νὰ μεταβαίνωμεν εἰς τὰ θεάτρα ἕνεκα τῶν μακρονῶν ἀποστάσεων καὶ μπορούντες ὅμως διότι δὲν θέλομεν, ὡς προτιμῶντες τὸ σπιτάκι μας καὶ τὸν βαρὺ γλυκὺν ὕπνον μας. Καὶ μένομεν καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς τυφλοὶ τὸν τε νοῦν καὶ τὴν καρδίαν, ἀρκοῦμενοι εἰς τὰ φῶτα, τὰ ὁποῖα πέρομεν ἀπὸ τὰ σχολεῖα καὶ ἀπὸ τὰ μαθήματα τῆς μητρὸς μας. Αὐτὰ καὶ μόνον.

Καὶ τώρα, διὰ νὰ καταλήξω, θὰ φθάσω εἰς μίαν μεγάλην διαφορὰν, τὴν ὁποίαν παρουσιάζουν αἱ Ἀττιδίdes καὶ αἱ Βοσπορίdes : εἰς τὸν ἔρωτα. Μὴ σκανδαλισθῆτε, παρακαλῶ, διότι εἰς τὸ κεφάλαιον αὐτὸ δὲν θὰ σᾶς πῶ πράγματα ἐπιβαρυντικὰ τῆς Βοσπορίδος κυρίας ἢ δεσποινίδος, θὰ ζητήσω μάλιστα πολλὴν συγγνώμην ἀπὸ τὰς κυρίας καὶ δεσποινίδας, ποῦ μὲ τιμοῦν διὰ τῆς παρουσίας των, διότι θέλω νὰ ἰσχυρισθῶ, ἂν δὲν κατορθώσω νὰ τὸ ἀποδείξω, ὅτι αἱ Βοσπορίdes δὲν ἀισθάνονται εἰς τὰ στήθη των ἔρωτα. Πρὸ τούτου ὅμως θὰ μοὶ ἐπιτρέψετε νὰ κάμω μίαν μικρὰν ἀνακεφαλαίωσιν τῶν μέχρι τοῦδε εἰρημένων, εἰς ὀλίγας μόνον γραμμὰς, κατατάσσων, ἐπὶ τὸ μεθοδικώτερον, τὰς μεταξὺ Ἀθηναίων καὶ Κωνσταντινουπολιτῶν διαφορὰς. Αἱ διαφοραὶ αὗται εἶναι ὕλικαι καὶ χρηματικαὶ ἀφ' ἑνός, ἠθικαὶ καὶ πνευματικαὶ ἀφ' ἑτέρου. Οἱ Ἀθηναῖοι εἶναι οἰκονόμοι καὶ ἀποταμιευταί, σκεπτόμενοι διὰ τὴν αὔριον ἐνῶ

οἱ Κωνσταντινουπολίται εἶναι σπάταλοι καὶ ἐφαρμόζουν κατὰ γράμμα τὸ τῆς Κυριακῆς προσευχῆς : «τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον» καὶ ἀδιαφοροῦντες ἐντελῶς διὰ τὴν αὔριον. Οἱ Ἀθηναῖοι ἀποκτῶσιν οὕτω περιουσίας, ἐνῶ ἡμεῖς ἀποθνήσκωμεν χρεωμένοι. Αὐτὴ εἶναι μία ὕλική διαφορὰ. Αἱ ἄλλαι διαφοραὶ τῶν περιπάτων, τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἐφημερίδων, τῶν θεάτρων, εἶναι πνευματικαὶ καὶ ἠθικαὶ, διότι δι' αὐτῶν ὅλων ἀναπτύσσεται ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδία τῶν ἀνθρώπων.

Καὶ τώρα ἐπὶ τὸ προκείμενον, μὲ τὴν συμφωνίαν ὅμως ὅτι δὲν θὰ μείνῃ δυσαρεστημένη μαζὴ μου καμμία, ἐπαναλαμβάνω, ἐξ ὑμῶν, διὰ τὰς πικρὰς ἀληθείας, τὰς ὁποίας θὰ προσπαθῶ νὰ εἶπω. Σύμφωνοι; Καὶ νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια; Μερικὰς ἐκ τῶν ἰδεῶν, τὰς ὁποίας τώρα θὰ σᾶς ξεφουρνίσω, τονίζω τὴν λέξιν, διότι μοῦ τὴν ἐφόρτωσαν, καὶ διὰ νὰ προλάβω μήπως μοῦ τὴν φορτώσετε καὶ σεῖς, μερικὰς, λέγω, ἐκ τῶν ἰδεῶν μου αὐτῶν ἀνέπτυξα ποτὲ εἰς κύκλον οἰκειότατον, ὅλαι δὲ αἱ παριστάμεναι κυρίαί καὶ δεσποινίδες δυσηρεστήθησαν καὶ ἐκίνησαν σταυροφορίαν κατὰ τῶν ἰδεῶν μου, εἰποῦσαι ἐν τέλει ὅτι δὲν ξεύρω τί λέγω καὶ ὅτι ξεφυτρῶνω ἐκεῖ ποῦ δὲν μὲ σπέρνουν. Ἀπήνησα εἰς αὐτὰς ὅτι ἕνα φυτὸν ξεύρω ποῦ ξεφυτρῶναι ἐκεῖ ποῦ δὲν τὸ σπέρνουν, τὸ ἀγκάθι, καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς ἔχουν δίκαιον, διότι πραγματικῶς αἱ ἰδέαι μου ἀγκυλώνουν.

Διὰ νὰ εἰσέλθω, κυρίαί καὶ κύριοι, εἰς φιλοσοφικὴν ἐξέτασιν τοῦ ζητήματος «τί εἶναι ὁ ἔρω», μὴ τὸ περιμένετε ἀπὸ ἐμέ. Τὸ ζήτημα τοῦτο εἶναι τόσο σοβαρὸν, ὥστε ἀπαιτεῖ νὰ ἐγκύψῃ τις εἰς πολυτετεῖς μελέτας, ἐπὶ πλέον δὲ νὰ παίξῃ εἰς τὰ δάκτυλά του ὅλα τὰ φιλοσοφικὰ συστήματα. Οὔτε τὸ ἐν κατώρθωσα ποτέ, οὔτε εἰς τὸ ἄλλο ἔχω σκοπὸν νὰ ἐπιδοθῶ. Ἄλλως τε, δὲν βλέπω νὰ ἔχομαι μεγάλα πράγματα οἱ μεγάλοι τοῦ ζητήματος τούτου ἐρευνηταί, ἀφοῦ ἡ ψυχολογία καὶ ἡ φυσιολογία τοῦ ἔρωτος λέγουν πράγματα ἴσως πρὸς ἄλληλα ἀντιφάσκοντα.

Ἐγὼ ἕνα πρᾶγμα ξεύρω νὰ εἶπω : ὅτι ὁ ἔρω εἶναι μία **τρέλλα**, ἀφοῦ κατὰ τὸν Οὐγκῶ «ἔρω εἶναι ὁ ἀσπασμὸς τῶν ἀγγέλων πρὸς τὰ ἄστρα». Τρελλότερον ὄρισμόν διὰ τὸν ἔρωτα δὲν πιστεύω νὰ ἐφαντάζετο ποτὲ ἀνθρώπος. Δύο ἄτομα ἀγαπῶνται μὲ ὅσον θέλετε ἀληθινὸν καὶ μὲ πλατωνικὸν ἀκόμη ἂν θέλετε ἔρωτα. Σᾶς παρακαλῶ, σᾶς ἐξορκίζω νὰ μοῦ πῆτε τί ζητοῦν εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῶν δύο αἰτῶν ἀγαπωμένων ἀνθρώπων οἱ ἄγγελοι καὶ τί ζητοῦν τὰ ἄστρα. Διότι δὲν πιστεύω, μὰ τὴν ἀλήθειαν, νὰ ἐπηρεάσθῃ ὁ μέγας ποιητὴς ἀπὸ τὴν ἔκφρασιν, τὴν ὁποίαν συχνὰ πικρὰ ἀποτελεῖ ἕνας ἐραστὴς πρὸς τὴν ἐρωμένην του, λέγων πρὸς αὐτήν : «ἄγγελέ μου», οὐδὲ ἀπὸ τὰ ἄστρα, τὰ ὁποῖα εἶναι ἠναγκασμένος νὰ μετροῖ, ὅταν τὴν νύκτα κάμνῃ περιπάτους ὑπὸ τὰ παράθυρα τῆς ἐρωμένης του.

Τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι ὅτι καὶ καλλίτερος ὄρισμός δὲν ἠδύνατο νὰ δοθῇ τοῦ πράγματος τούτου. Μπορεῖτε, σᾶς παρακαλῶ, νὰ μοῦ πῆτε τί συμβαίνει μέσα εἰς τὸ μυαλὸ ἐνὸς παρὰφρονος; Κάτι ἄγνωστον εἰς ἡμᾶς βέβαια, οἱ ὁποῖοι, ἂν μὴ δὲν εἴμεθα, ἀλλὰ τοῦλάχιστον δὲν θεωρούμεθα παρὰφρονας. Τὸ ἄγνωστον τοῦτο δὲν δυνάμεθα νὰ τὸ δρίσωμεν, ὅπως δὲν δυνάμεθα νὰ δρίσωμεν καὶ τί γίνεται μέσα εἰς τὸν νοῦν καὶ εἰς τὴν καρδίαν ἐνὸς ἀνθρώπου ἀγαπῶντος. Καὶ διὰ τοῦτο ἐν

πρᾶγμα ἀόριστον, μόνον διὰ μιᾶς ἀοριστίας ὡς ἡ τοῦ Οὐγκῶ ἠδύνατο νὰ ὀρισθῇ.

Σᾶς εἶπον ὅτι ὁ ἔρω εἶναι μία **τρέλλα**. Ἀλλὰ δὲν εἶναι, παρακαλῶ, **τρέλλα**, ἀφοῦ ἀφαιρεῖ τὸ λογικὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ δὲν ξεύρει τί κάμνει; Καὶ δὲν εἶναι **τρέλλα**, ἀφοῦ ὅσον περισσότερον κανεῖς ἀγαπᾶ, τόσον περισσότερον χάνει τὸ λογικὸν του; Ἄλλως τε, καὶ ὁ λαὸς τοὺς ἐρωτευμένους εἶναι γνωστόν, ὅτι τοὺς ἀποκαλεῖ ξεμυαλισμένους. Ὁ ἔρω καὶ τὸ λογικὸν εἶναι δύο παράγοντες ἐνὸς γινόμενου, ὅπως λέγουν οἱ μαθηματικοί. ὅσον ὁ ἕνας αὐξάνει, τόσον ὁ ἄλλος ἐλαττοῦται. Διότι, ὡς γνωστόν, ὑπάρχουν βαθμοὶ τοῦ ἔρωτος, ὅπως ὑπάρχουν καὶ βαθμοὶ παραφροσύνης. Ὁ ἕνας ἀγαπᾶ χωρὶς οὔτε κἂν νὰ προδίδεται. Εἰς αὐτὸν ὁ ἔρω συγκρατεῖται τελείως ὑπὸ τοῦ λογικοῦ. Ὁ ἄλλος ἀγαπᾶ καὶ ξεσπᾶ εἰς τὸ νὰ γράφῃ ἐρωτικὰς ἐπιστολάς καὶ στίχους. Αὐτὸς γίνεται περισσότερον γελοῖος. Τρίτος τις ἀγαπᾶ καὶ γυρνᾷ τοὺς δρόμους, κάμνει καντάδες καὶ ἐνοχλεῖ τὴν γειτονιά. Αὐτὸς ἀκόμη περισσότερον. Ἄλλος πάλιν, διὰ νὰ δεῖξῃ τὸν ἔρωτά του, προβαίνει καὶ εἰς τὸ νὰ πυροβολῇ, ὅπως κάμνουν οἱ χριστιανοὶ μας τὸ Πάσχα. Αὐτὸς εἶναι ὡσὸν νὰ λέγῃ : «ἐλάτε δέστε με, διότι ἡ **τρέλλα** μου δὲν ἔχει ὄρια» Ἄλλος νομίζει τοὺς ἄλλους ἀντεραστὰς του καὶ προβαίνει εἰς μαλώματα καὶ ἐνίοτε εἰς μαχαιρώματα. Καὶ ἄλλος πάλιν (αὐτὸς δὲ εὐρίσκειται εἰς τὸ κατακόρυφον τῆς **τρέλλας**) πηγαίνει καὶ αὐτοκτονεῖ, διότι... Τὸ διότι δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἐννοήσω, μὰ τὴν ἀλήθειαν.

Παραλείπω τὴν ὀδυνηρὰν περίπτωσιν, καθ' ἣν ὁ ἔρω ὀδηγεῖ τὸν ἀνθρώπον εἰς τὸ φρενοκομεῖον.

Ταῦτα λέγων, δὲν ἐννοῶ, κυρίαί καὶ κύριοι, νὰ καταβιβᾶσω τὸν ἔρωτα ἀπὸ τὸ ἐπίπεδον, εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκειται. Ὁχι. Ἀναγνωρίζω τοῦναντίον μεθ' ὑμῶν ὅτι πολλάκις οἱ παλμοὶ τοῦ ἔρωτος εἶναι εὐγενέστατοι καὶ ὅτι ὀδηγοῦν τὸν ἀνθρώπον εἰς σφαίρας ἰδεῶδους εὐτυχίας, τοῦθ' ὅπερ ἔχων ὑπ' ὄψιν ὁ ποιητὴς εἶπε τὸν γνωστὸν στίχον :

*Ἡ νεότης εἶναι ἀνθος καὶ καρπὸς αὐτῆς ὁ ἔρωτος.
Δυστυχῆς ὅστις δὲν δρέψει τὸν καρπὸν αὐτὸν
[ἐγκαίρως.]*

Μ' ἄλλους λόγους : ὄχι γέρος.

Ἀναγνωρίζω ἐπίσης μεθ' ὑμῶν, ὅτι ἐκ τοῦ ἐρωτικοῦ αἰσθήματος πλεῖστα ἀγαθὰ ἐγένοντο εἰς τὴν ἀνθρωπότητα καὶ ὅτι ὁ ἔρω εἶναι πολλάκις ὁ κινῶν καὶ βασιλεία καὶ θρόνους.

Παρ' ὅλα ὅμως ταῦτα, ποῖος θὰ ἠδύνατο νὰ ἰσχυρισθῇ, ὅτι ἀπὸ τοὺς διαφόρους βαθμοὺς τοῦ ἔρωτος, τοὺς ὁποῖους ἀπρηθίμησα πρὸ ὀλίγου, οἱ δύο - τρεῖς πρῶτοι περιλείουσι πράγματι ἐρωτικὸν αἰσθημα; Ὁ ἔρω, διὰ νὰ εἶναι ἔρω, πρέπει ν' ἀφαιρῇ κάπως περισσότερον τὸ λογικὸν καὶ νὰ διαταράτῃ τὴν ἰσορροπίαν τοῦ φυσικοῦ καὶ ἠθικοῦ ὄργανισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Ἄλλως, ἐν ἐλαφροτέρᾳ μορφῇ, ὁμοιάζει πρὸς ἀπλὴν ἀδιαθεσίαν ἐνὸς ἀνθρώπου ἐν συγκρίσει πρὸς ἕνα τυφοειδῆ πυρετόν, ἢ ἔστω καὶ πρὸς μίαν ἀπλὴν ἱμφλουέντσαν. Διότι πραγματικῶς καὶ ὁ ἔρω οὐδὲν ἄλλο εἶναι παρὰ πυρετός. Ἄλλ' ἡ ἀδιαθεσία περνᾷ μὲ νηστείαν μιᾶς ἡμέρας μόνον ἢ καὶ μὲ ἐν ἀπλούστατον τσάϊ. Τοιοῦτοτρόπως περνᾷ καὶ ὁ ἔρω τῶν πρώτων βαθμῶν, μὲ μίαν καλὴν συμβουλήν ἐνὸς φίλου, ἢ μὲ μίαν ψυχρολουσίαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν κανταδόρων ἐρωτιδέων.

(ἔπεται τὸ τέλος).

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗ

ΤΑ ΔΥΟ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Σ' ένα Ήπειρώτικο χωριό—δέν μ' ας χρειάζεται τ' ὄνομά του—δύο γειτόνισσες, ἡ Σπύρραινα κι' ἡ Τασιούλαινα, χῆρες κι' οἱ δύο ἀπὸ πολὺν καιρό, ἐκείνη τὴν βραδυὰ—δέν μ' ας μέλλει πότε—κοιμήθηκαν πολὺ εὐχαριστημένες, γιὰτ' εἶχε περάσει ἀπ' ἐκεῖ ὁ Ἄγγελης ὁ Χαρτοφόρος καὶ τῆς ἔφερε γράμματα ἀπὸ τὰ παιδιὰ τους, ποὺ σπουδάσαν ἐπιστήμη στὴν Ἀθήνα.

Γράμμα ἀπὸ τὸν Ξενιτεμένο σ' ἐκεῖνα τὰ δύστυχα μέρη, ποὺ τὰ τυραννάει καὶ τὰ ρημάζει ἡ Ξενιτεῖα κάθε μέρα, καὶ πρὶν διαδαστῆ ἀκόμα, χύνει χαρὰ στὸ σπίτι, γιὰτὶ σημαίνει ὅτι ὁ Ξενιτεμένος ζῆ καὶ βρίσκεται στὸν Ἀπάνω Κόσμο, κι' αὐτὸ εἶναι τὸ σπουδαιότερο, κι' ὅταν μάλιστα τύχη τὸ γράμμα νὰ συνοδεύεται κι' ἀπὸ κανένα χρηματικὸ ἔμβασμα, τότε πλεῖα τὸ σπίτι δέν ἔχει μόνον ξερὴ χαρὰ, ἀλλὰ σωστὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» κι' ἄς εἶναι μισοσαράκοστο. Τὸ Ξενιτεμένο γράμμα εἶναι τὸ σπουδαιότερο καὶ τὸ πλεῖο εὐχάριστο νέο τῆς ἀγροτικῆς μικροκοινωνίας καὶ διαλαλιέται σ' ὅλο τὸ χωριὸ ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, ἀπὸ φράχτη σὲ φράχτη, κι' ἀπὸ παραθύρι σὲ παράθυρι :

— Τὸ μάθатаν; Ἡ Γιώργαινα τοῦ Ντέλλα ἔλαβε γράμμα ἀπὸ τὸ παιδί τ'ς...

— Καλῶς τὰ δέχτηκε ἡ καϊμένη...

Ἡ εὐχάριστη εἶδηση περνάει ὕστερα καὶ τὰ σύνορα τοῦ χωριοῦ καὶ πάγει σ' ὅλα τὰ χωριά γύρα-γύρα καὶ τὴν μαθαίνουν δικοὶ καὶ φίλοι.

Τὸ πῶς δύο φτωχὲς χῆρες χωρικὲς εἶχαν κατωρθώσει νὰ σπουδάσουν τὰ παιδιὰ τους πρῶτα στὰ Γιάννινα κι' ὕστερα νὰ τὰ στείλουν στὴν Ἀθήνα γιὰ ἐπιστήμη δέν εἶναι πολὺ ἀσυνήθιστο πρᾶγμα στὴν Ἠπειρο. Ἴσως οἱ πλειότεροι ἐπιστήμονες Ἠπειρώτες, δασκαλοὶ, γιαιτροί, δικηγόροι κλπ. ἔχουν σπουδάσει μὲ τὸ τίποτε, μὲ ὅσα ξοδεύει ἕνας γιὰ τὸν καπνὸ τοῦ καὶ γιὰ τὸν καφέ τοῦ! Ἐκεῖ, στὴν Ἠπειρο, ἡ ἰδέα τῆς παιδείας ἔχει ἕνα μεγάλο, πολὺ μεγάλο, γόητρο στὸ πνεῦμα τοῦ φτωχοῦ Λαοῦ, γιὰτὶ ἡ παιδεία δέν θεωρεῖται μόνον ὅτι σηκώνει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὰ ταπεινὰ καὶ τὰ χαμηλὰ στρώματα τῆς κοινωνίας, τὸν κάνει πολὺξέρο καὶ σοφὸ, τοῦ δίνει ἐπάγγελμα εὐκόλο καὶ χωρὶς κόπους μέσα στοὺς ἥλιους ἢ στὰ κρύα, ἀλλὰ καὶ ὅτι εἶναι πηγὴ πλοῦτου, κι' ὅταν τύχη ἔξυπνο καὶ φιλόμαθο παιδί, ξενοδουλεῖ ἢ μάννα τοῦ ἢ ὁ πατέρας τοῦ, ἢ ὁ ἀδερφός τοῦ ἢ κι' ὁ θεὸς τοῦ, κι' ὅταν ἐξοικονομῆται μισὴ λίρα τὸν μῆνα, δηλαδὴ πέντε λίρες τὸ σχολικὸ ἔτος, τὸ παιδί ἔχει νὰ τελειώσῃ τὸ γυμνάσιο στὰ Γιάννινα! Κάποτε καὶ κάποιος μακρινὸς συγγενής ἢ καὶ φίλος πατρικὸς ἢ καὶ τὸ χωριό, μ' ὅλην τὴν φτώχεια τοῦ, ἔρχεται βοηθὸς στὸ παιδί «ποῦ σπουδάξει». Κι' αὐτοὶ ἀκόμα οἱ ξενοδόχοι—οἱ χαντζῆδες—στὰ Γιάννινα μεταβάλλονται σ' ἐθνικοὺς εὐεργέτες στὸν κύκλο τους, (σὰν τὸν μακαρίτη τὸν ξενοδόχο τὸν Ἀγοραστόπουλο στὴν Ἀθήνα), ὅταν πρόκειται γιὰ φτωχὸν σπουδαστῆ «λογιώτατο»,

ὅπως λέγεται στὰ Γιάννινα ὁ σπουδαστής, πολὺ συχνὰ γιὰ τὴ ψυχὴ τῶν πεθαμένων τους, ἢ ἀόριστα γιὰ τὸ καλὸ τῆς «φτωχῆς κι' ἀναγκημένης» Πατρίδας, προσφέρουν στὸν φτωχὸ «λογιώτατο» πολλὲς φορές δωρεὰν τροφή, ἢ τὸν πιστόνουν χωρὶς καμμιά βεβαιότητα ὅτι θὰ λάβουν ποτὲ τίποτε. Κι' ἔτσι, ὅταν βλέπω ἐπιστήμονα Ἠπειρώτη, ἔξὸν ἂν εἶναι Γιαννιώτης ἢ Ζαγορίσιος—αὐτοὶ ἔχουν παραθεοὺς διάφορα κληροδοτήματα ἢ πατρικὲς περιουσίες—αἰσθάνομαι μέσα μου ἕναν ἱερὸ σεβασμὸ, σὰν νὰ βρίσκωμαι μπροστὰ στὰ λείψανα κανενὸς ἁγίου, ποῦ ἔλαβε τὸ στεφάνι τοῦ μαρτύριου κάτω ἀπὸ τὸ μαχαίρι ἢ τὸ ξίφος στοὺς χρόνους τοῦ Διοκλητιανοῦ.

Ἔτσι σπουδάσαν κι' ὁ Γιώργης τῆς Σπύρραινας κι' ὁ Κίτσιος τῆς Τασιούλαινας στὰ Γιάννινα καὶ μὲ σιδερένιες στέρησεις πῆγαν νὰ σπουδάσουν καὶ στὴν Ἀθήνα. Ὁ Γιώργης διακρίνονταν στὰ ἑλληνικὰ σ' ὅλες τὲς τάξεις τοῦ Γυμνασίου, ἔπαιρνε πάντα «ἀριστα» καὶ δέχονταν κάθε τόσο τοὺς ἐπαίνοους τῶν δασκάλων, εἶταν φρόνιμος καὶ ἡσυχος καὶ συνήθιζε νὰ μιλάει καὶ νὰ γράφει πάντα μὲ τὴν γραμματικὴ, ἐνῶ ὁ Κίτσιος, ποῦ μόλις καὶ μετὰ βίας ἔπαιρνε ἕνα «καλῶς», θεωριῶνταν ὡς ἀμελῆς μαθητῆς, πολὺ συχνὰ μαλλόνονταν ἀπὸ τοὺς δασκάλους γιὰ ζωνηρότητες κι' ὅταν μιλοῦσε κι' ὅταν ἔγραφε μιλοῦσε κι' ἔγραφε «χωριάτικα» στὴν γλῶσσα τοῦ Λαοῦ, τόσο ποῦ ὁ γυμνασιάρχης τῆς Ζωσιμαίας, ὁ Μανάρης, τοῦ εἶπε μιὰ ἡμέρα:— «Κρίμα, παιδί μου, εἰς τὰ γράμματα ποῦ μανθάνεις· ἐὰν δὲν διορθώσῃς τὸν τε προφορικὸν καὶ τὸν γραπτὸν λόγον σου κατὰ τοὺς κανόνες τῆς Γραμματικῆς...»

Ἄλλ' ὁ Κίτσιος ἔμεινε πάντα Κίτσιος κι' οὔτε τ' ὄνομά τοῦ ἔκανε «Χρῆστος», οὔτε τὸ ἐπιθετὸ τοῦ Ἀναστασιάδης, ἐνῶ ὁ συμμαθητῆς καὶ συγχωριανός τοῦ Γιώργης τῆς Σπύρραινας γράφονταν «Γεώργιος Σπυρίδης», κι' ὅταν ἔγραφε ἀπὸ τὰ Γιάννινα στὴν μάννα τοῦ ἔγραφε βαθυὰ ἑλληνικὰ, κι' ἐκείνη ἀπὸ τὴν χαρὰ τῆς ἔδειχνε τὰ γράμματα στὸν παπᾶ τοῦ χωριοῦ ἢ καὶ σ' ἄλλον γραμματισμένον καὶ χαίρονταν καὶ καμάρονε ποῦ ἀξιῶθηκε τὸ παιδί τῆς νὰ μάθῃ τόσα πολλὰ «ἑλληνικὰ», ὥστε νὰ μὴν καταλαβαίνει τίποτε ἀπὸ τὰ γράμματα τοῦ.

Ἄς γυρίσωμε τώρα στὲς δύο χῆρες καὶ φτωχὲς γυναικοῦλες, στὴν Σπύρραινα καὶ στὴν Τασιούλαινα, ποῦ τὲς ἔκαναν χαρούμενες ἐκείνη τὴν βραδυὰ τὰ γράμματα τῶν παιδιῶν τους ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ κοιμήθηκαν εὐτυχισμένες.

Τὴν ἄλλην τὴν ἡμέρα πρῶτ' οἱ δύο εὐτυχημένες μάνες ξεκίνησαν γιὰ τὸ γειτονικὸ χωριό, ὅπου ἕνας παπᾶς, πολὺ καλὸς καὶ πολὺ «εὐλάβειος», μποροῦσε νὰ διαβάσῃ κάθε γράμμα ὅσο κακογραμμένο κι' ὅσο «ἑλληνικὸ» κι' ἂν εἶταν, ἀκόμα καὶ νὰ τὸ ἐξηγήσῃ, ἂν δὲν εἶταν πολὺ «βαθυὰ ἑλληνικό». Δέν εἶταν αὐτὸ μοναχά, ποῦ ἔκανε πολυσέβαστον αὐτὸν τὸν παπᾶ, ἀλλὰ καὶ τὸ ὅτι δέν φανέρονε ποτὲ σὲ κανέναν τὰ μυστικὰ τῶν γραμμάτων, ποῦ διάβαζε καὶ ποῦ ἔγραφε γιὰ τοὺς Ξενιτεμένους, τόσο ποῦ ὁ Κόσμος «ὠμνυάζε» σ' ὄνομά τοῦ, καὶ τὸν ἔλεγε «ἅγια κλειδωνιά».

Εἶταν Ἄϊ-Δημήτρης μῆνας καὶ τὸν παπᾶ τὸν ἤϋραν στὸν προσήλιο, ποῦ ἔψελλε τὸ: » Ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ» καὶ τοῦ φαίνονταν σὰν νὰ βρίσκονταν ἀπάνω σ' ἄγγελικὰ φτερά κι' ὄχι στὸ χῶμα τῆς Γῆς.

Αἱ δύο γυναῖκες ζύγωσαν δειλὰ-δειλὰ καὶ τὸν χαιρέτησαν μὲ κάποιον φόβο ἀπὸ ἱερὸ σεβασμὸ, λέγοντας:

— Εὐλογεῖτε!

Καὶ ἔσκυψαν μ' εὐλάβεια καὶ τοῦ φίλησαν τὸ χέρι.

Ὁ παπᾶς προσηκώθηκε, ὅπως εἶταν ἀκουμπισμένος καὶ τὲς ἀπολογήθηκε:

— Εὐλογημένες νᾶστε!... Ἔχετε τὴν εὐκὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας.

Αἱ γυναῖκες ἔβγαλαν ἡ καθεμιὰ τὸ γράμμα τῆς καὶ τοῦ τᾶδωκαν γιὰ νὰ τὰ διαβάσῃ.

Ὁ παπᾶς τοὺς εἶπε μὲ χαρούμενο πρόσωπο:

— Καλῶς τὰ δεχτήκαταν καὶ σ' ἄλλα μὲ ὑγεία.

Ἦστερα, ἀπὸ τὰ δύο γράμματα, πῆρε πρῶτα τῆς Σπύρραινας, κι' εἶπε στὴν Τασιούλαινα ν' ἀναμερήσῃ ἀπὸ κοντὰ τους γιὰ νὰ μὴν ἀκούσῃ τί ἔλεγε τὸ γράμμα, κι' ἡ Τασιούλαινα ἀναμέρησε ἀρκετά, ὥστε νὰ μὴ μπορῇ ν' ἀκούῃ τίποτε κι' ὁ παπᾶς ἄρχισε τὸ διάβασμα:

«Ἐν τῇ ἐστία τῶν φῶτων, τῇ 12ῃ Ὀκτωβρίου 186...»

Ἀμέσως διάκοψε ἡ Σπύρραινα τὴν ἀνάγνωσιν, λέγοντας:

— Στιὰ καὶ φῶς, γυιέ μου! Χωρὶς αὐτὰ δέν μπορούμε νὰ κάνωμε...

Ὁ παπᾶς ἐξακολουθῶντας τὸ διάβασμα:

» Φιλοστοργοτάτη μοι μήτερ,

» Διαπνυθάνομενος τὰ καθ' ὑμᾶς, προάγομαι νὰ καταστήσω ὑμῖν γνωστὸν, ὅτι » πάνυ καλῶς τὸν βίον διάγω ἐνταῦθα, » καὶ νυχθημερὸν καταγίνομαι, ἐπισκεπτόμενος ἢ μελετῶν τ' ἀθάνατα τῆς εὐκλεοῦς ἡμῶν ἀρχαιότητος μνημεῖα...

Καὶ πάλι διάκοψε ἡ Σπύρραινα:

— Μπάξ' ὁ Θεὸς! τί δουλειὰ ἔχει τὸ παιδί μου μὲ τὰ μνήματα;

... Καὶ ὁ παπᾶς ἐξακολουθῶντας:

»... καὶ συγγράμματα...

Κι' ἡ Σπύρραινα:— Βαρυὰ, γυιέ μ', εἶναι τὰ ἔρημα τὰ γράμματα...

(ἀκολουθεῖ)

Blanchard

✱ Η ΑΝΑΓΝΩΣΙΣ ✱

—✱—

Ὅποια λαμπρα αποτελέσματα δὲν παράγει ἡ ἀνάγνωσις! Πλουτίζει τὴν μνήμην, καλλύνει τὴν φαντασίαν, διορθοῖ τὴν κρίσιν, μορφώνει τὴν αἴσθησιν, διδάσκει τὸ σκέπτεσθαι, ανυψοῖ τὴν ψυχὴν καὶ εμπνέει τὰ ευγενῆ αἰσθήματα.

Ἡ ἀνάγνωσις καταπαύει τὸ αἰσθημα τοῦ πόνου, τοῦ ὀποῦ ὁ ἀνθρώπινος βίος οὐδέποτε εἶνε ἀπηλλαγμένος, καὶ παραδίδει εἰς λήθην προσωκαίρως τοῦλάχιστον τὰς λύπας, αἰτινες ἐνοκήπτουσιν ἐν πάσαις ταις καταστάσεσιν. Εἰς πολλὰς περιστάσεις εἶνε μέγα ὄπλον κατὰ τῆς ανίας. Δὲν εὐρισκόμεθα πάντοτε μετ' ἀνθρώπων ευαρεστούντων εἰς ἡμᾶς, εἶνε δε προτιμότερον νὰ εἶνε τις μόνος ἡ μετα προσώπων μὴ ευαρεστούντων αὐτῶ. Ἀλλ' ἡ μόνωσις ἀποβαίνει τάχιστα φορτικὴ, ὅταν δὲν γνωρίζωμεν ν' ἀσχολώμεθα ἐν αὐτῇ. Πόσον ἡδεῖα τουναντίον, πόσον ευάρεστος εἶνε, ὅταν γνωρίζωμεν νὰ διασκεδάζωμεν αὐτὴν ἐκ περιτροπῆς δια τῆς ἐργασίας καὶ τῆς ἀναγνώσεως!

Α.

Η ΕΛΑΤΗ

ΤΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ * * * * *

Καθήμενος πρό ενός γραφείου, επί του οποίου ήσαν ήπλωμένα πίνακες και σχέδια, ο Μάρκελος Δελός, νέος είκοσι και τριών ετών, με εύφυα και συμπαθή φυσιογνωμίαν, άπετελείετο την εργασίαν, ήτις τον άπησχόλει. Αφού έταξινόμησε μερικόν λογαριασμούς, έθηκε την γραφίδα εις τό μελανοδοχείον και, πλησιάζας τό παράθυρον, όπερ έβλεπε πρός την αύλην του έργοστασίου, έρριψε τό βλέμμα του περίεξ, έπειτα προσήλωσεν αυτό εις την άπέναντι φαινομένην οικίαν, της οποίας τά παράθυρα έκαλύπτοντο από πορφυρά παραπετάσματα. Κατόπιν, επανελθών εις την πρό του γραφείου θέσιν του, παρεδόθη εις σκέψεις...

Σχεδόν άμέσως ή θύρα του γραφείου ήνοιχθη και εισήλθεν εις πεντηκοντούτης άνήρ, τον όποιον τό παράστημά του έδήλου εκ πρώτης όψεως ως τον ιδιοκτήτην ή τον διευθυντήν του έργοστασίου.

— Λοιπόν, φίλε μου, εκθαρίσατε τους λογαριασμούς, τους όποιους σάς έζήτησα;

— Μάλιστα, κύριε, ιδού, λέγει ο υπάλληλος, δεικνύων μέγα κατάστιχον· αυτή είναι ή μέχρι σήμερα κατάστασις των παραγγελιών.

— Καλά, Μάρκελε, σάς ευχαριστώ. Άλλά και εγώ έχω σκεφθή διά σάς· και εξαγων εν χαρτοφυλάκιον, ο Βίκτωρ Μαζερό, τό έθηκε πρό του υπαλλήλου του. Θα εύρητε εντός μίαν συστατικήν επιστολήν εις τους άνταποκριτάς μου εν Παρισίοις, εν πιστοποιητικόν και τέλος μίαν συναλλαγματικήν, την όποιαν σάς παρακαλώ να δεχθήτε διά τας καλώς ύπηρεσίας, τας οποίας μου προσεφέρετε.

— Είσατε άληθώς πολυ καλός δι' έμέ, κύριε, και θέλω σάς ευγνωμονεί.

— Μπά, άς αφήσωμεν αυτά τώρα· είσατε πολυ άξιος νέος· και αναχωρείτε λοιπόν σήμερα;

— Απόψε με την ταχεία άμαξοστοιχίαν.

— Τότε δεν έχετε πολυν καιρόν εις την διάθεσίν σας. Πηγαίνετε, φίλε μου, και μη λείψητε να έλθητε να μās άποχαιρετήσητε.

Αφού έσφιγγε την τεινομένην πρός αυτόν χειρα, ο νέος έξηλθεν, αφήνον τον βιομήχανον μόνον εις τό γραφείον του. Ουτος δέ, βηματίας όλίγον εν αύτώ, εκάθησεν εις την πολυθρόναν του.

— Είναι άληθώς κρίμα, επιθύρισε, έχει μεγάλην αξίαν ο νέος αυτός, άλλ' όμως δεν πρέπει να διστάσω... , δεν πρέπει να αναβάλλω ποσώς ή αναχώρησίς του είναι πλέον ή αναγκαία.

¶

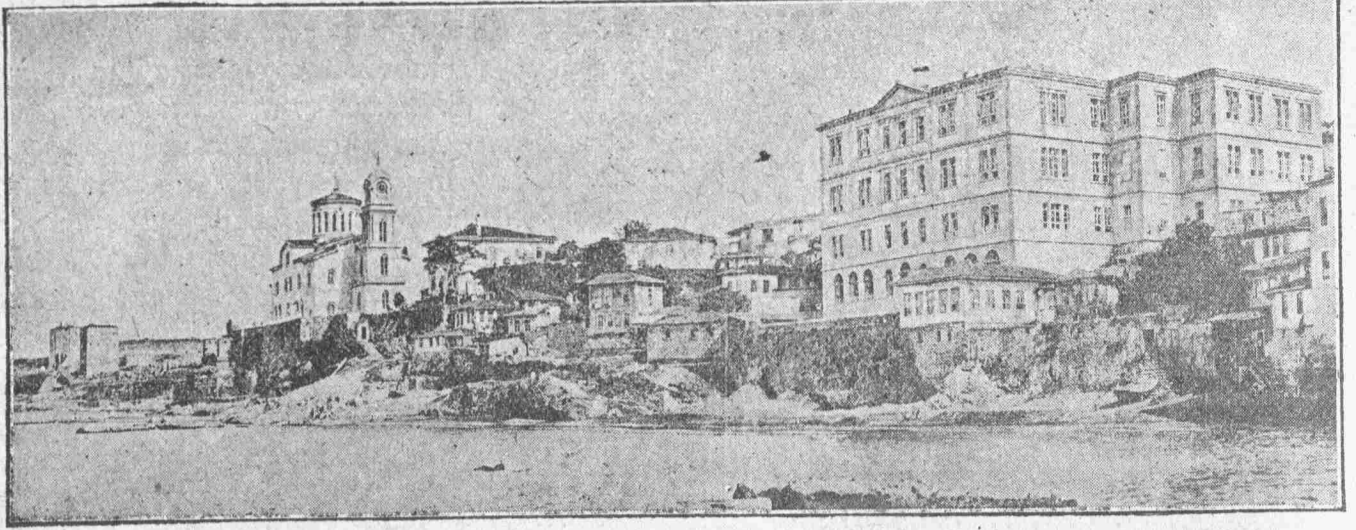
Τό έργοστάσιον του Βίκτωρος Μαζερό έκτετο εις τό μέσον μιάς ώρειάς κοιλάδος, άπησχόλει δέ περισσότερους των διακοσίων εργατών. Η ευτυχία του έργοστασίου τούτου ώφείλετο κατά μέγα μέρος εις τον σημερινόν αυτού ιδιοκτήτην, ο όποιος ήτο άκαταπόνητος. Είχεν ουτος εισέλθει εις αυτό ως άπλοός εργατής, χάρις δέ εις την εύφυϊαν του και την ενεργητικότητά του έγένετο διευθυντής αυτού. Ότε δέ άπέθανον οι ιδρυταί, οι κληρονόμοι άνέθεσαν εις τον Βίκτωρα την εκμετάλλευσιν του έργοστασίου, του όποιου άργότερον έγένετο ο μόνος ιδιοκτήτης. Ο Μαζερό είχεν ως βοηθόν και σύμβουλον την γυναϊκά του, εκ της οποίας είχεν αποκτήσει δύο τέκνα, εν των όποιων άπέθανε βρέφος, και την Κεκιλίαν, θελκτικήν κόρην είκοσαέτιδα ήδη.

Από τινων ετών παρέλαβεν εις την ύπηρεσίαν του γραφείου του τον νέον Μάρκελον κατά σύστασιν ενός συγγενούς του. Ο Μάρκελος ήτο προικισμένος με πνεύμα εύφυες και με θέλησιν ύπέροχον, διά τούτο πολυ ταχέως απέσπασεν άμέριστον έκτίμησιν παρά του διευθυντού του, όστις τον έθεώρει ως συγγενή και μέλος της οικογενείας του.

Βεβαίως δεν είναι άνάγκη έκτενων φράσεων διά να εξηγήσωμεν πώς εις νέος και μία κόρη ζώντες τόσο πλησίον άλλήλων, σχεδόν υπό την αύτην στέγην, ήσθάνθησαν πρός άλλήλους εν αίσθημα. Έν μόνον πρόσωπον είχε μαντεύσει τον έρωτα τούτον, όστις ήρξατο γεννώμενος και αύτη ήτο ή κ. Μαζερό, ήτις, ταραχθείσα εκ τούτου, έσπευσε να εκθέση τό γεγονός εις τον άνδρα της. Ακούων ουτος παρά της γυναϊκός του την άποκάλυψιν ταύτην, ώργισθη κατά του νέου υπαλλήλου, ο όποιος έτόλμησε να σκεφθή ένα τοιοϋτον συνδυασμόν, μίαν τόσοσιν θρασεϊαν κατά του κυρίου του προσβολήν.

Άλλ' ή κυρία Μαζερό τω παρέστησεν ότι ο νέος δεν είχεν ουτε ένα λόγον εκφέρει, ουτε μίαν χειρονομίαν κάμει, εκδηλούσαν τον έρωτά του.

— Έν τή περιστάσει ταύτη, λέγει τότε ο Μαζερό, δεν πρέπει να χάσωμεν καιρόν· πρό του τό κακόν μεγεθυνθή, πρέπει ο Μάρκελος να εγκαταλίπη τό έργοστάσιον.

Τραπεζούς

Η Τραπεζούς είναι άποικία της Σινώπης. Κατά τό 756 μ. Χ. έγένετο πρωτεύουσα του βασιλείου των Κομνηνών, εκ της εποχής των όποιων σώζονται πολλά ερείπια τειχών και ανακτόρων, ως και πολλοί ναοί, μετατραπέντες εις τεμένη, ως της Παναγίας της Χρυσοκεφάλου, της άγ. Σοφίας και του άγ. Ευγενείου.

Ήδη ή Τραπεζούς είναι πρωτεύουσα του όμανύμου νομού και επίνειον της Περσίας. Έχει 60 χιλ. κατ., ών τό τέταρτον Έλληνες, έχοντες δέκα ιδιαίτερας συνοικίας. Έκ των ναών της μεγαλοπρεπέστερος είναι ο μητροπολιτικός ναός του άγ. Γρηγορίου, μετά λαμπρού κωδωνοστασίου, κτισθέντος αναλώμασι των μεγάλων της πόλεως ευεργετών

~~~~~

Έν τή μικρή αίθούση της κυρίας Μαζερό ή μήτηρ εκάθητο πλησίον της κόρης της, περιβάλλουσα αύτην διά των βραχιόνων της. Οι όφθαλμοί της Κεκιλίας ήσαν ακόμη υγροί εκ προσφάτων δακρύων και οι κτύποι του στήθους της έδεικνυον συγκίνησιν, ήν δεν ήδύνατο να κρύψη.

— Άνόητη Κεκιλία, διατί δεν ήνοιγες εις έμέ ένωρίτερον την καρδίαν σου;

— Άγαπητή μου μητέρα, άπήντησεν ή Κεκιλία ριπτομένη εις τον τράχηλον της μητρός της. Σήμερα μόλις, ότε αναχωρεί, ήγόησα πόσον μου ήτο άγαπητός.

Τήν στιγμήν εκείνην μία ύπηρετρια άνήγγειλε τον Μάρκελον, έλθόντα να άποχαιρετήση την κυρίαν και την δεσποινίδα Μαζερό.

— Έσο ήρεμος, κόρη μου, σε έξορκίζω, λέγει ή μήτηρ και σπεύδει πρός την θύραν, δι' της εισήλθεν ο νέος ώχρός, μόλις προσπαθών να μειδιάση.

— Δεν ήδυνάμην να εγκαταλίπω την οικίαν σας, κυρία, χωρίς να άποχαιρετήσω ύμās και την δεσποινίδα θυγατέρα σας. Δεν θα λησμονήσω ποτέ την πρός έμέ καλωσύνην σας, σάς παρακαλώ δέ να δεχθήτε τας ειλικρινείς ευχάς μου πρός ευτυχίαν της οικογενείας σας.

— Και ήμεϊς έπίσης, αγαπητέ κύριε Μάρκελε, σάς επευχόμεθα επιτυχίαν εις τό στάδιόν σας. Έστé δέ βέβαιος ότι πάντοτε θα σάς ένθυμώμεθα.

Έπειτα στρεφομένη πρός την κόρην της :

— Δεν έχει οϋτω, Κεκιλία;

— Πάντοτε θα σάς ένθυμώμεθα... μάλιστα, επιθύρισε τό δυστυχές κοράσιον, τό όποιον έντιγέτο εκ συγκινήσεως.

Συνοδεύουσα δέ τον νέον ή κυρία Μαζερό μέχρι της κλίμακος, προσέθηκε :

— Να σάς ιδωμεν, κύριε Μάρκελε, πρό του αναχωρήσητε, ίσως έχομεν παραγγελίαν τινά να σάς εμπιστευθώμεν.

¶

Ο Μάρκελος υπεκλίθη και άνεχώρησεν.

Ο χειμάρρος ο χορηγών εις τό έργοστάσιον την κινητήριον δύναμίν του διήρχετο διά της κοιλάδος, κυλίων διανηή ύδατα· παρά την κοίτην του ύψούντο ώραια δένδρα ελάτης και φηγοϋ. Είς τά φωνωδήματα των πτηνών ο χειμάρρος προσέθετε και των νερών του τό μονότονον κελάρυσμα. Ήτο ώραια τοποθεσία της κοιλάδος ταύτης κατά την έαρινήν εκείνην δέλην, καθ' ήν ο κ. και ή κ. Μαζερό έξηλθον εις περίπατον.

Ότε τό ζεύγος τούτο των περιπατητών εκάθησε παρά την κοίτην του χειμάρρου επί κορμού τινος έρριμένου δένδρου, ή σύζυγος ήρχισε να λέγη :

Κούση και Θεοφυλάκτου. Έχει εν φροντιστήριον και εν έπτατάξιον Γυμνάσιον, μίαν Κεντρικήν Αστικήν Σχολήν, εν έννεατάξιον Παρθεναγωγείον και τέσσαρας δημοτικάς Σχολάς. Είς τας Σχολάς φοιτῶσι 2400 μαθηταί και διδάσκουσι 45 πρόσωπα, ετησίως δέ δαπανῶνται πρός συντήρησιν αυτών λ. Τ. 3850. Σωματεία και Σύλλογοι είναι : ο « Προμηθεύς », ο « Φιλεκπαιδευτικός Σύλλογος », ο « Ξενοφών », ή « Φιλόπταχος Άδελφότης », ή « Άδελφότης των Κυριών Μέριμνα » και ή « Φιλαρμονική Έταιρεία ». Ο εν τή εικόνη φαινόμενος ναός είναι ο μητροπολιτικός και τό πρός τά δεξιά μέγα κτίριον, τό Φροντιστήριον Τραπεζούτων.

ΗΡ. Ι. ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΗΣ

— Πόσον είσαι καλός διότι ήθέλησας ως δῶρον της από των γάμων μας είκοσιπενταετηρίδος να κάμωμεν ένα περίπατον μέχρι του μέρους, εις τό όποιον άλλοτε εκάμναμεν τόσοσιν προσφιλείς περιπάτους!

— Είκοσιέντε έτη! προσέθηκεν ο Μαζερό.

— Όποιος βίος! όπόσας ευτυχεις ήμέρας δεν διήλθομεν! σε έπήρα πτωχόν εργατήν και ιδού τώρα είσαι βιομήχανος· σοι προσέφερα ως προίκα μόνον τον έρωτά μου και ιδού τώρα ότι έχομεν εξασφαλίσει τό μέλλον της αγαπητής μας θυγατρός. Α, πόσον καλός είσαι, φίλε μου.

— Ένθυμείσαι, είπε τότε ο Μαζερό, πρό είκοσιέντε ετών, ακριβώς εις τό μέρος αυτό, εκάμνομεν τους πρώτους περιπάτους μας και μάλιστα εις μίαν πλησίον εδῶ κειμένην ελάτην τότε ειχον χαράξει τά αρχικά των ονομάτων μας. Πιστεύω να την εύρω.

Και έγερθεις άνεζήτει εις τους κορμούς των παρακειμένων δένδρων δύο ψηφία· τον ήκολούθησε και ή σύζυγός του.

— Α! ιδού, φωνάζει ο Μαζερό, δεικνύων εν σύμπλεγμα χαραγμένον επί του κορμού μιάς ελάτης.

— Παρήλθον είκοσιέντε έτη και όμως ο χρόνος δεν εξήλειψε ποσώς τά γραμματα ταύτα, όπως δεν εξήλειψε και την άγάπην μας.

— Είσαι λοιπόν, καλέ μου φίλε, ευχαριστημένος εκ του είκοσιπενταετούς αυτού διαστήματος;

— Ευχαριστημένος! Είθε ο Θεός να μās αξιώση να διέλθωμεν τό υπόλοιπον της ζωής μας τόσοσιν ευτυχεις και με την άγάπην, με την όποιαν διήλθομεν μέχρι σήμερα.

— Λοιπόν δεν θα ήσο ευτυχής αν έχαμνες να γνωρίση και ή κόρη μας την ευτυχίαν, την όποιαν εορτάζομεν σήμερα;

Η φωνή δεν ήκούετο πλέον· οι περιπατηταί ειχον εισέλθει εις τά ένδότερα του άλαυλίου.

¶

Τό έσπέρας εν τή μικρή αίθούση ο πατήρ, ή μήτηρ και ή κόρη εκάθητο όμοϋ, ότε ή ύπηρετρια άνήγγειλε τον κ. Μάρκελον

— Ορίσατε, κ. Μάρκελε, λέγει ο κ. Μαζερό, μετενόησα, δεν θα αναχωρήσητε.

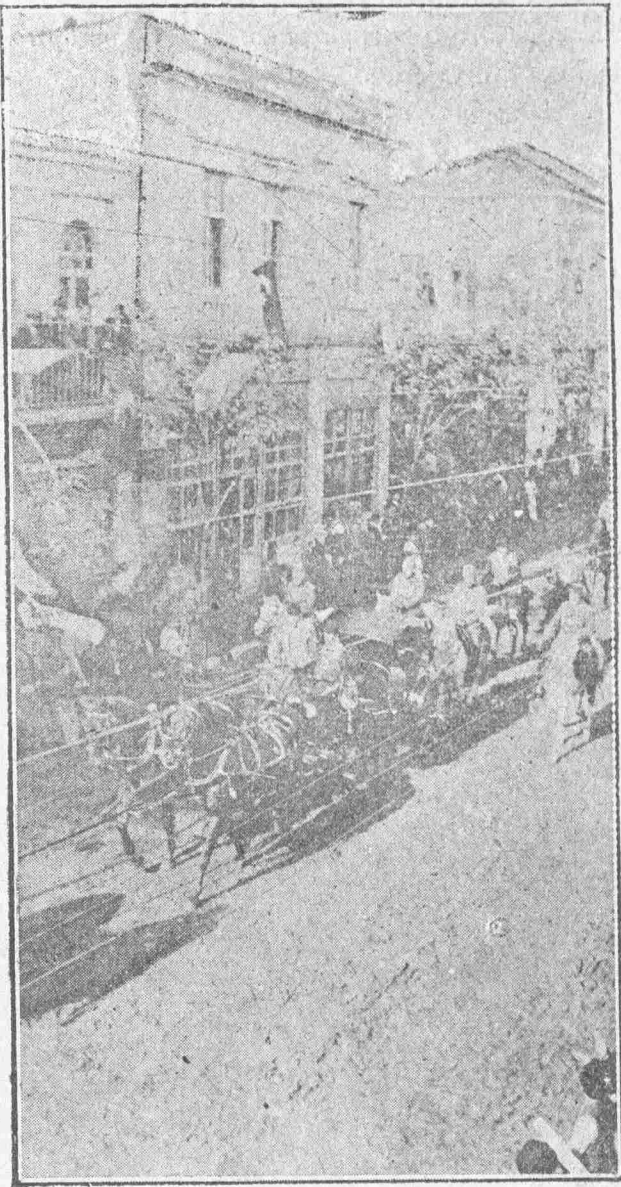
— Και θα δειπνήσητε μαζί μας, φίλε μου, προσέθηκεν ή κυρία, εν δείπνον όλως φιλικόν και οικογενειακόν... , αλλά τί έχετε;

— Τίποτε, λέγει ο νέος, μόνον... πνίγομαι... είπατέ μοι ότι δεν είναι άπάτη, ότι δεν όνειρεύομαι και έκυψε πρός την λευκήν χειρα, ήν τῷ έτεινεν ή κ. Μαζερό, και την ήσπάσθη ευσεβάστως.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ

ΚΑΙ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

Τὸ ταξίδιον τοῦ Σουλτάνου. — Τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα ἡ Α. Μ. ἐπέστρεψεν ἀπὸ ἓν μικρὸν ταξίδιον, τὸ ὁποῖον ἐπεχείρησε μέχρι τῆς πεδιάδος τῶν γυμνασίων καὶ τῆς Ἀδριανουπόλεως. Παντοῦ ἔτυχε λαμπρο-

τάτης καὶ θερμῆς ὑποδοχῆς. Ἡ παρατιθεμένη εἰκὼν, σταλεῖσα ὑπὸ τοῦ ἑρασιτέχνου κ. Λεων. Ἀργυριάδου, παριστᾷ τὴν αὐτοκρατορικὴν συνοδείαν διερχομένην τῆς κεντρικῆς ὁδοῦ τῆς Ἀδριανουπόλεως.

Μία εἰκοσιπενταετηρίς. — Διὰ τοὺς παρακολουθοῦντας τὴν φιλολογικὴν καὶ θεατρικὴν κίνησιν; δὲν εἶναι ἄμοιρος ἐνδιαφέροντος ἡ εἰκοσιπενταετηρίς τοῦ Ἰουλίου Κλαρετί ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ του ὡς διευθυντοῦ τῆς Γαλλικῆς Κωμῳδίας, ὅστις ἐγένετο τὴν 22 Ὀκτωβρίου 1885. Ἡ θέσις τοῦ διευθυντοῦ τῆς Γαλλικῆς Κωμῳδίας εἶναι πολὺ λεπτὴ καὶ δύσκολος, ὁ δὲ Κλαρετί πολλάκις θὰ ἐνεθυμήθη τοὺς λόγους τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔλεγε: — « Μὴ λησμονῆτε ὅτι τὸ πᾶν ἐδῶ εἶναι κώλυμα μὲ τὰς ἰδιοτελείας, αἱ ὁποῖαι πέρνουν φωτιὰ ὡς τὰ παρασκῆνια. Μὴ λησμονῆτε ὅτι πᾶν ὅ,τι σᾶς φαίνεται μακρόθεν ὡς νέφος ροδόχρουν, δύναται νὰ μεταβληθῆ ἀποτόμως εἰς καταιγίδα. Ἀναλογισθῆτε ἀκόμη καὶ τοῦτο: νομίζετε ὅτι θὰ στηριχθῆτε ἐπὶ στυλίσκου ἐκ μαρμάρου καὶ θέτετε ἐκεῖ τὴν χεῖρά σας καὶ ὁμῶς ἡ στήλη αὕτη εἶναι ἐκ καρτονίου ἢ ἄμμου... »

Ἡ Βασίλισσα Ἀμαλία. — Ἐν ἀπὸ τὰ θύματα τῆς ἐπαναστάσεως ἐν Πορτογαλίᾳ εἶναι καὶ ἡ βασίλισσα Ἀμαλία, τῆς ὁποίας αἱ δυστυχίαι ἔκαμον πολλὰ εὐαίσθητα μάτια νὰ δακρῦσουν. Ὅταν ἡ πριγκήπισσα Ἀμαλία τῶν Παρισίων ἐνυμφεῦτο τὸν διάδοχον τῆς Πορτογαλίας Κάρολον, ἡ πρωτεύουσα τῆς Γαλλίας ἐώρτασε τοὺς γάμους αὐτοὺς μὲ βασιλικὴν λαμπρότητα. Ὅλοι ἐπίστευον ὅτι ἡ Ἀμαλία μὲ τὸ ὑψηλὸν καὶ λεπτὸν σῶμά της, μὲ τὰ καστανά της μαλλιά, καὶ τὴν σπανίαν εὐγένειαν, θὰ ἦτο ἡ εὐτυχεστέρα βασίλισσα. Καὶ ὁμῶς οὔτε ἡ σωματικὴ καλλονὴ της οὔτε ἡ ψυχικὴ τὴν ἔσωσαν ἀπὸ τῆς δυστυχίας. Ἀπέκτησε δύο τέκνα, τὸν πρωτότοκον Λουδοβίκον καὶ τὸν Μανουήλ, εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν ὁποίων καὶ ἀφιερῶθη. Ὅτε τὴν 2 Φεβρουαρίου 1908 αὕτη μὲ τὸν σύζυγόν της καὶ τὰ δύο της τέκνα περιεπάτου μὲ τὴν ἄμαξαν, δολοφόνοι ἐπέπεσον καὶ εἶδε νὰ θνήσκουσιν αὐθῶρὲ ὁ σύζυγός της καὶ ὁ διάδοχος. Ἀλλὰ τὰ δεινὰ της δὲν ἐσταμάτησαν· δύο ἔτη μετὰ ταῦτα ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ μὲ πλοιάριον ἀλιέων εἰς τὴν θαλαμηγόν της, χήρα δολοφονηθέντος συζύγου καὶ μήτηρ νεαροῦ βασιλέως ἐκπτώτου. Πῶς διαφεύδονται αἱ εὐχαί!..

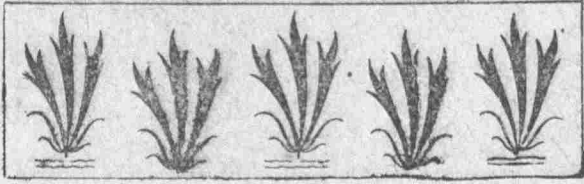
Εἰμπορῶ νὰ ζήσω ὡς ποιητής; — Εἰς φιλολογικὸν συνεργάτην ἐνὸς παρισινοῦ περιοδικοῦ ἐστάλη ἡ ἐξῆς, ἐπιστολή: « Γράφω ἀρκετὰ κομψοὺς στίχους, ἐξ ἄλλου αἱ ἐναντιότητες τῆς ζωῆς μὲ ἀναγκάζουν νὰ ἐργάζωμαι διὰ νὰ ζήσω. Φρονεῖτε ὅτι ἡ τύχη αὕτη ἐξασκουμένη μετὰ τοῦ μεγαλειτέρου πόθου θὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ κερδίω τὰ πρὸς τὸ ζῆν; » Τί νομίζετε ὅτι ἀπήντησε; « Ζητῶ ἀπὸ τοὺς

στοιχειοθέτας νὰ εὑρουν τὰ πειρὸ μεγάλα στοιχεῖά των διὰ νὰ σᾶς ἀπαντήσω ἐν ΟΧΙ κυριολεκτικόν, ἀφοῦ αὐτὸς ὁ Σουλὺ Προυδώμ, ὁ ὁποῖος ἦτο φορτωμένος ἀπὸ τιμὴν καὶ δόξαν, διηγείτο ὅτι τὰ κέρδη του ἐκ τῆς ποιήσεως δὲν ἔφθανον ἐτησίως οὔτε τὰς 2000 φρ. ». Τί λέγουν οἱ ποιηταὶ μας; ἄς παρηγορηθοῦν, ἂν κερδίζουν ὀλιγώτερα.

Ὁ Βέλμαν. — Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον μας ἐγράψαμεν περὶ τοῦ Βέλμαν, ὁ ὁποῖος ἐπεχείρησε νὰ διέλθῃ τὸν Ἀτλαντικὸν μὲ τὸ ἀεροπλάνον του. Τώρα σᾶς προσφέρομεν τὴν

φωτογραφίαν του καὶ σᾶς πληροφοροῦμεν ὅτι μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ ἀεροπλάνου καὶ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ ταξιδίου του δὲν ἀπηλπίσθη. Θὰ ἐπιχειρήσῃ καὶ νέον ταξίδιον.

ΠΙΚΡΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ

Ο ΓΑΜΟΣ

Ε΄.

Η χειραφετημένη.

— Έπρωτίμησα να μείνω γεροντοπαλλήκαρο, παρά να πάρω ένα από τα σημερινά κορίτσια, που δεν έχουν κανένα ιδανικό — μās έλεγεν ένα βράδυ ο Νίκος Σκληρός, ακόμη ωραίος νέος, παρ' όλα τα σαράντα χρόνια που έφερε στη ράχι του.

— Μά, δεν σου τυχε ποτέ να συναντήσης το ιδανικό σου;

Τόν ήρωτήσαμεν, περιεργοί να μάθωμεν την ιστορίαν αυτού του ανθρώπου, τόν όποιον ο κόσμος θεώρει ως τόν νεώτερον Δόν Ζουάν.

— Ένόμισα πώς τό είχα βρή και παρ' όλίγον να νυμφευθώ την κυρίαν Λίνα Γ. . .

— Πώς; την κυρία Λίνα Γ. . ., εκείνην που λένε κοκέττα; *Α! φίλε μου, καλά τή γλύτωσες! *Η κυρία Λίνα είναι μιá γυναίκα τρυφερή, πολύ τρυφερή, τρυφερή για όλο τόν κόσμο, εκτός για τόν άνδρα της. . .

— Για όλο τόν κόσμο! τό παρακάνετε δά και σεις!

— Έστω. Για όλο τόν κόσμο θά τής έλειπεν ο απαιτούμενος καιρός. *Ας πούμε για πολύ κόσμο. *Επί τέλους, έγλύτωσες απ' εκείνο τό δυστύχημα, που απειλεί τούς άνδρας εκείνους, που παντρεύονται κορίτσια κατά είκοσι χρόνια νεώτερά των. . . Δεν λυπάσαι γιαυτό; . . .

— Κάποτε, τής μέρες που βρίσκομαι μόνος. Με τή Λίνα θά εκάναμε ένα κακό άνδρόγυνο. Και ένα κακό άνδρόγυνο είναι κάποτε όλιγώτερον φοβερόν από ένα καλό άνδρόγυνο. *Ένα κακό άνδρόγυνο με μιá γυναίκα πνευματώδη — γιατί νομίζω ότι ή Λίνα είναι πολύ έξυπνη — δεν είναι εύκαταφρόνητον πράγμα. Πολύ όλίγον βλέπει ο ένας τόν άλλον. Κανένας δεν έχει υποχρεώσεις απέναντι του άλλου. Μοναχά από καιρού εις καιρόν κάποια ευχάριστος συνομιλία. Αύτη ή κατάσταση είναι υποφερτή. *Ένψ για τό καλό άνδρόγυνο ή κατάσταση καθίσταται άφορητος. Τό «καλό άνδρόγυνο» απαιτεί την τρυφερότητα, τās περιποιησεις και τά χίλια δυό εκείνα κομπλιμέντα που πρέπει να κάνη κανείς, έστω και αν δεν τās αισθάνεται.

— *Επί τέλους με την Λίνα, είπομεν, δεν είχες να φοβηθής τίποτε απ' αυτά. Γιατί τότε δεν την πήρες;

— *Έχω να ιδώ την Λίνα απ' τόν καιρό που πανδρεύθηκε. Μου είπατε πώς ο κόσμος την όνομάζει κοκέττα. *Εγώ την έλεγα χειραφετημένη.

— Την χειραφέτησιν την αντιλαμβάνεται όπως την συμφέρει, είπε κάποιος από ήμās

— *Όταν την έγνωρίσα, εξηκολούθησεν αφηγόμενος ο Νίκος, εφαινετο πώς περιφρονούσε μερικās άνοήτους προλήψεις. Μου την παρουσίασε στο σπίτι του μπαμπά της μιá θεία μου, ή όποια πολύ θά ηύχαριστείτο εις τό συνοικέσιόν μου μετά τής Λίνας.

*Η δεσποινίς Λίνα ήτο περιτριγυρισμένη από πέντε-έξ νέους, οι όποιοι έζήτησαν ποιός να πρωτοχορευση μαζί της.

*Όταν την έχαιρέτησα, με πήρε τόν βραχίονά μου

και με ώδήγησε στο μπουφέ. *Επί πέντε λεπτά όμιλήσαμε για άσημαντα πράγματα. *Έξαφνα μου λέγει άποτόμως:

— *Αρκεί πλέον. *Ας όμιλήσουμε λοιπόν σαν σοβαροί άνθρωποι.

*Έμεινα έμβρόντητος.

— Μ' έβεβαίωσαν, προσέθηκε, ότι σκοπεύετε να ζητήσετε την χειρά μου. *Έτσι δεν λέγεται τό διάβημα αυτό; Λοιπόν δεν επιθυμώ, ούτε σεις να χάνετε τόν καιρό σας, ούτε εγώ τόν ιδιόν μου. Πρέπει να κανονίσουμε άμέσως αύτην την ύπόθεσιν.

Παρατηρούσα την βαθειάν μου έκπληξιν, ήρχισε να γελά:

— Δεν φαίνεσθε νάσθε κανένας προικωθήρας. Τό βλέπω. Δεν γνωρίζετε τά σημερινά κορίτσια.

— Πράγματι, επιθύρισα, δεν έσκέφθην ποτέ. . .

— Τό ξεύρω. Είσθε άποφασισμένος να μείνετε άγαμος. Αυτό μου έκαμε εν πρώτοις να εννοήσω ότι είσθε έξυπνος άνθρωπος. Μονάχα δεν εννοώ τί ήλθατε να κάμετε εδώ.

— *Αλλά, δεσποινίς, διά να λάβω την τιμήν να παρουσιασθώ προς ύμās και προς την οικογένειάν σας. . .

— *Αίντε! αφήστε τής ψευτιές. *Εδώ στο σπίτι πλήττει κανείς. Για κυττάξτε λοιπόν αυτούς τούς τύπους, τούς άποκτηνωμένους αυτούς γέρους και τούς νέους, περιό άποκτηνωμένους ακόμη! Φαντάζομαι τί θά γίνουν κι' αυτοί όταν θά γεράσουν. . . *Ο μπαμπάς ειπε όκληρός με τās στερεότυπα κομπλιμέντα που κάνει σ' όλους σχεδόν τούς προσκεκλημένους. *Όσον άφορā τή μαμά! *Α τί πεθερά που θά έχετε, κύριε μέλλον σύζυγέ μου! Ούτε σεις ήλθατε εδώ για να κάμετε την γνωριμίαν μου. Δεν γνωρίζετε τόν χαρακτήρά μου. . . Δεν πιστεύω δε πώς είναι τό ωμορφο πρόσωπό μου που σās έσαγήνευσε. Δεν εν' έτσι; Θά μου πητε ίσως ότι προχθές με είδατε στο θέατρον και άμέσως έγοητεύθητε. *Α! τό ίδιο μου λένε όσοι έρχονται για να με ζητήσουν εις γάμον. Και σεις λοιπόν τώρα δεν ήλθατε να πάθετε από βαροστομαχιά, από τά γλυκά που σās προσφέρει ή μαμά μου, για να τās παινέσετε, αλλά για να με ζητήσετε εις γάμον. Αυτό δεν τό περιμένα από ένα άνθρωπο τής ευφυίας σας.

— *Όχι, άπήνησα κάπως σοβαρώς. *Ηλθα άπλουστάτα για να γνωρίσω αν θά έχω την επιθυμίαν να σās νυμφευθώ.

— Κατά βάθος, αυτό κ' εγώ υπέθετον, επανέλαβε. Κυττάξτε όλα αυτά τά παιδαρέλια και πίσω απ' αυτά τούς γέρους γονείς των. *Όλοι αυτοί γνωρίζουν ήδη εις ποιόν ποσόν άνέρχεται ή προικά μου. Δεν τούς κατηγορώ γι' αυτό. *Έννοώ τās σκέψεις των. *Αλλά σεις τί ήλθατε να κάμετε εδώ; Γνωρίζω ότι είσθε πλούσιος, άνεξάρτητος. Μήπως έχετε καμμίαν ασθένειαν;

— Διόλου, δεσποινίς.

— *Α! ενόμιζα και υπέθετα πώς ζητούσατε καμμιά νοσοκόμον. Σās προειδοποιώ ότι, αν θέλετε να με νυμφευθήςτε, πρέπει να είσθε υγιέστατος. Γιατί δεν έχω καμμίαν κλίσιν εις τό επάγγελμα τής νοσοκόμου. *Εγώ θέλω ένα σύντροφον εύθυμον και γελαστό. *Αλλ' άφου είσθε υγιής, ποιός λοιπόν ο σκοπός σας;

— Μά την πίστιν μου, είπον, δεσποινίς, άφου φαίνεσθε τόσον ειλικρινής, σās όμολογώ ότι δεν περιμένα εκ μέρους σας μιá τέτοια συνεννόησιν.

— Ναί, ναί, σās επαναλαμβάνω ότι πέρασεν ή έποχή εκείνη που τά κορίτσια — με μιá άπλή φούστα και χτενισμένα σαν *Αγγλίδες δασκάλες — άπαντούσαν στο νέο που τās έζήτηι εις γάμον: «*Ω! κύριε. . . δεν ξεύρω αν ή μαμά. . . ο μπαμπάς. . . ή γιαγιά. . .» Είσθε πίσω, φίλε μου. Τά σημερινά κορίτσια τρέχουν προς την πρόδοδν με τό ώτομομπιλ και με τό άεροπλάνον. Σήμερον και μεϊς άπεκδύθημεν εις την πάλην τής επικρατήσεως. Πέρασε

πειά ο καιρός που μās έθυσιάζαν. Σήμερα δείχνουμε πώς έχουμε νύχια. *Αφου ο γάμος κατήνησε μιá άγοραπωλοία. *Ημείς, αι γυναίκες με κρίσιν, θέλουμε μόναι μας να διεξάγουμε τās διαπραγματεύσεις. *Εξηγηθήτε, λοιπόν, χωρίς πολλά κομπλιμέντα.

*Έστω, άφου τό επιθυμείτε. *Έχω μιá θεία που άγαπώ πολύ και ή όποια μου ειπε να ζητήσω την χειρά σας. Για να μη την δυσαρεστήσω, προέβην εις αυτό τό διάβημα.

— Μίαν θείαν που θά κληρονομήσετε! *Έννοώ και σās επιδοκιμάζω. . . Και τώρα, ως χωρισθώμεν.

— *Έν τούτοις σās όμολογώ ότι τώρα που σās έγνώρισα, θά προβώ με περισσοτέρων ευχάριστων εις τό διάβημά μου.

(άκολουθεί)

Ν. ΧΑΡΗΣ

Η μόδα

Πλούζα από πυκνό κισούρι ίβουάρ με μαύρα έπικεντήματα. Ρόμπα εκ βελούδου άμπρ-κλαίρ. Μικρά έμπροσδέλλα εκ δαντέλας έπιτεθειμένη επί του έμπροσθίου μέρους τής ρόμπας.

*Η τοαλέττα αύτη θεωρείται πολύ καλού γούστου διά τās άπογευματινάς.

**6 ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ
ΚΑΙ ΟΙ ΤΣΑΡΟΙ**

Ότε κατά τὸ παρελθὸν ἔτος, ὡς ἐκ τῆς προσαρτήσεως τῆς Βοσνίας καὶ Ἑρζεγοβίνης ὑπὸ τῆς Αὐστρίας, ἐξηρεθίσθησαν τὰ πνεύματα τῶν Βαλκανικῶν Κρατῶν καὶ ἀνεφύη ἐν Ρωσίᾳ ζήτημα ζωτικώτατον οὐχὶ μόνον τῆς ρωσικῆς αὐτοκρατορίας, ἀλλὰ συμπάσης τῆς Εὐρώπης, ὁ Τσάρος ἠκολούθησε κατὰ γράμμα ἐν τῇ δεινῇ ἐκείνῃ περιστάσει τὰς συμβουλὰς Ἀλεξάνδρου τοῦ Β'.

Εἰς τὴν Αὐλῆν, εἰς τὸν τύπον, εἰς τοὺς ἐπισημοὺς κυβερνητικοὺς κύκλους, ὑπῆρχον δύο διάφοροι γνῶμαι. Οἱ πανσλαβισταὶ ἐζήτησαν ὅπως ἡ Ρωσία κηρύξη τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Αὐστρίας, ἡ ρωσικὴ δὲ φατρία, τἀνάπαλιν, ἦτο κατὰ τοῦ πολέμου. Ὁ Κυρικῶφ, ἀρχισύμβουλος τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐσωτερικῶν, πρῶην πρεσβευτὴς ἐν Βελιγραδίῳ, ἦτο παρὰ τῇ κυβερνήσει καὶ τῇ Αὐλῇ ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ πανσλαβιστικοῦ ρεύματος. Ὁ Ἰσβόλσκυ, ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν, ἐδίσταζεν ὁποῖαν συμβουλὴν νὰ δώσῃ εἰς τὸν Τσάρον, ὅστις νῦν μὲν ἐκλινεν ὑπὲρ τοῦ πολέμου, νῦν δὲ ὑπὲρ τῆς εἰρήνης.

Ἡ κατάστασις καθίστατο ὁσημέραι σοβαρωτέρα. Ὁ μονάρχης ἠκροάσθη ἰδιαιτέρως τὸν Ἰσβόλσκυ, τὸν Κυρικῶφ, τὸν Στολοπίνην, τὸν ὑπουργὸν τῶν στρατιωτικῶν, τὸν ἀρχιαστυνόμον, τὸν ἀρχηγὸν τοῦ ἐπιτελείου, τοὺς ἀνωτέρους ἀξιωματικούς. Ἐκαστος διετύπωσε τὴν γνώμην του. Κάτωχρος, καταβεβλημένος Νικόλαος ὁ Β', ἤκουε τὰς γνώμας ὄλων ἄφωνος. Αἴφνης ἐν τῷ μέσῳ τῆς συνεδριάσεως προσεκάλεσε τὸν ἐμπιστόν του βαρῶνον Φρειδερίκον καί, ὑπὸ τὸ κράτος μεγάλης νευρικῆς κρίσεως, τὸν παρεκάλεσε νὰ προετοιμάσῃ ἀμέσως μίαν πνευματιστικὴν συνάθροισιν. Ἀμέσως ἔσπευσαν εἰς ἀναζήτησιν τῆς ζινγγάρας, ἐκ τῶν λόγων τῆς ὁποίας ἐξηρτάτο ἡδὴ τὸ μέλλον τῆς Εὐρώπης. Μόλις αὕτη ἔφθασεν εἰς τὰ ἀνάκτορα, ὁ αὐτοκράτωρ διέκοψε τὴν συνεδρίασιν λέγων: «Κύριοι, σὰς ζητῶ στιγμὰς τινας». Καὶ ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς ζινγγάρας, τοῦ βαρῶνου Φρειδερίκου καὶ πολλῶν εὐνοουμένων αὐλικῶν, εἰσῆλθεν εἰς τὴν προετοιμασθεῖσαν αἴθουσαν καὶ ἐκάθισε πρὸ μιᾶς τραπέζης, εἰς τὴν ἄλλην γωνίαν τῆς ὁποίας ἐκάθισεν ἡ ζινγγάρα. Εἶχον παρέλθει λεπτά τινα, καθ' ἃ ἠκούετο ἡ ἀγωνιώδης ἀναπνοὴ τοῦ Τσάρου, ὅτε ἡ τραπέζα ἤρχισε νὰ σειέται.

— Πατέρα, εἶπεν ἡ ζινγγάρα, ἐν πνεύμα ἐπαρουσιάσθη, δύνασαι νὰ συνομιλήσῃς.

Ὁ αὐτοκράτωρ ἔλαβε τὸν λόγον καὶ εἶπε περίπου τὰ ἐξῆς εἰς τὸ συγγενὲς πνεῦμα:

— Ω! σύ, πνεῦμα τοῦ ἐλευθερωτοῦ Τσάρου, εἶπέ μου ἐν τῇ κρίσιμῳ ταύτῃ στιγμῇ τί ὀφείλω νὰ πράξω. Ὅφείλει νὰ ξιφουλκήσῃ καὶ πάλιν ἡ Ρωσία χάριν τῶν Βαλκανικῶν κρατῶν;

Διὰ κτύπων ἢ τραπέζα ἀπήντησεν:

— Οὐχί, διότι θὰ ἐπισύρῃς ἐπὶ τὴν Ρωσίαν τὴν ἀχαριστίαν τῶν ἀγνωμόνων Βαλκανικῶν κρατῶν.

Ὁ Τσάρος ἐκλαiven. Ἐσπόγγισε τὰ δάκρυά του καὶ θλίβων ἐντὸς τῶν χειρῶν του δυνατὰ τὰς χεῖρας τῆς ζινγγάρας, εἶπεν:

— Εὐχαριστῶ, μητέρα. Ἄγνοεῖς ὁποῖαν καλωσύνην μοὶ ἔκαμες.

Καὶ στραφεὶς πρὸς τοὺς παρεστῶτας:

— Ἠκούσατε, κύριοι, ὀφείλομεν νὰ ὑπακούσωμεν πρὸς τὴν ἀνωτέραν ταύτην θέλησιν, ἣν κρίνω προτιμότεραν τῆς ἡμετέρας. Ὅφείλομεν νὰ ἐκμεταλλευθῶμεν πᾶν μέσον πρὸς εἰρηνικὴν λύσιν τοῦ ζητήματος.

Εἰσῆλθον καὶ αὖθις εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς συνεδριάσεως, ὅπου οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες ἀνέμενον, καὶ ἡ συνεδρίασις ἐπανελήφθη.

Εἰς τὸ περιθώριον τῆς ἐκθέσεως τοῦ Κυρικῶφ, ὅπερ, ὡς εἰκόσ, κατέληγεν εἰς τὸν πόλεμον, Νικόλαος ὁ Β' ἔγραψε τὴν φράσιν ταύτην: «Ἡ Ρωσία ὀφείλει νὰ ἀκολουθήσῃ ρωσικὴν πολιτικὴν καὶ οὐχὶ πανσλαβιστικὴν».

Ὁ ὑπέρμαχος τοῦ πανσλαβιστικοῦ ρεύματος περιέπεσεν εἰς δυσμένειαν καὶ ὁ Ἰσβόλσκυ προσεκλήθη καὶ αὖθις εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς. Ἡ συνεννόησις τῶν δύο ἀνακτοβουλίων δὲν ἐδράδυνε νὰ ἐπέλθῃ καὶ σύμπασα ἡ Εὐρώπη ἐπεκρότησεν ἐνθουσιωδῶς τὴν εἰρηνικὴν πολιτικὴν τοῦ Τσάρου πασῶν τῶν Ρωσιῶν.

Ἡδὴ ἡ ζινγγάρα ἀπολαύει εἰσέτι τῆς εὐνοίας τοῦ μοσχοβίτου μονάρχου. Ἐκρίναμεν ἐνδιαφέρον νὰ δημοσιεύσωμεν τὴν ἀγνωστον ταύτην σελίδα τῆς εὐρωπαϊκῆς ἱστορίας, διότι ἀπεικονίζει πιστῶς τὸν φιλειρηνικὸν μονάρχην, δι' ὃν οἱ λόγοι μιᾶς ζινγγάρας ἔχουσι περισσοτέραν βαρῦτητα τῶν συμβουλῶν τῶν Ρώσων πολιτικῶν. Ἐὰν ἡ γυνὴ αὕτη δὲν ὑπῆρχεν, ἡ Εὐρώπη σύμπασα θὰ ἐφλέγετο, ἐρείπια δὲ ἀπαίσια καὶ αἵματα ἀχνίζοντα θὰ ἦσαν τὸ ἀφροστεφάνωμα τῆς πανσλαβιστικῆς ἰδέας.

Ν. ΣΑΡΑΔΟΣ

Γαῖδαρόν ἐορτάζοντι.

Γαῖδαρον ἔννεπε Μοῦσ' ὀγκησαμένη χαριέντως, πανηγυρίζοντα ἐόρτιον ἀγλαὸν ἡμαρ· ὃς μὲν ἐοῖσι φίλοισι φίλην παραθήσει τράπεζαν βρίθουσαν κρεάτων ὀπιῶν καρυκεύμασι πολλοῖς, οἴνου τ' ἀκράτου ἀστράπτοντος ἐν φιάλαισι, δαιτυμόνας τρώγειν πιπιλίζοντας δακτύλους, γλῶτταν δὲ πλαταγίζοντας ῥοῆ αἰθοπος οἴνου· αὐτὸς δ' ἐν σταύλῳ τρυφερὰς ποθέων ἀκάνθας, ὕδωρ τε δροσερὸν τιμῶν, οὐχὶ δέ τοι οἶνον, τρώγων καὶ πίνων φίλων ἀκούσεται ἀοιδᾶς, αὐτὸς δ' ὕστατος ῥ' ὀγκήσεται ὄνειον παιᾶνα, τέρπων δαιτυμόνας τ' ὀμοσταύλους ἑτάρους τε.

Ο ΚΟΧΛΙΑΡΙΟΣ

ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Μα, ἀπ' τῆς πάλης τὴν ζωὴν, τὸν θόρυβον, τὸ ψέμα, στὸ φρικὸ μου τὸ χωριό, θέλω φτωχὰ νὰ ζήσω, κάτω ἀπὸ τὸν ἥσυχον τοῦ βουνοῦ, κοντὰ σ' ἡσυχὸν ῥέμα, ποῦ ἀρῇ κυλᾶ νανουριστὰ τὸ σπῆτι μου νὰ χτίσω.

Μακρὰν ἀπὸ τῆς τρικυμῆς τῶν πόλεων τὸ βλέμμα, θέλω καθάριο, ἀκούραστον ὀλοῦθε νὰ γυρίσω· πέρα στὰ πλάγια τοῦ βουνοῦ, στὸ ἀργὸν ἐπάνω ῥέμα, στὸν βαθυγάλαξιο οὐρανὸ κι' ὀλοῦθε κι' ἂν θελήσω,

Προσκυνητὴς ἐρημικός, τὸ ἄρητο μεγαλεῖο τῆς Φύσης ἀντικρύζοντας, νὰ τραγουδῶ ἕναν αἶνον καὶ νὰ περνᾶω ἀξέγνιστα κι' ἀνόδυνα τὸν βίον.

Νὰ βλέπω τὲς ἡμέρες μου μιά-μιά σὰν κομπολόγι, ποῦ νὰ περνοῦν εἰρηνικῆς κι' ἡσυχῆς· καὶ νὰ μένω ξένος σὲ κάθε βάσανο καὶ κάθε μυρολόγι...

ΤΑΣΟΣ ΒΙΔΟΥΡΗΣ

ΣΥΝΤΑΓΑΙ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Εἰς μίαν συνδρομητρίαν, Μουδανία.
— Αἱ πυκνάδες καὶ ἐν γένει αἱ κηλίδες τοῦ προσώπου ὀφείλονται εἰς διάφορα αἷτια (λυμφατισμὸν, γαστρο-εντερικὰς παθήσεις κτλ. κτλ.)

Ἡ προφυλακτικὴ θεραπεία συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἐκτιθέμεθα ὡς οἶόν τε ὀλίγον εἰς τὸν ἀνοικτὸν ἀέρα, τὸν ἥλιον, νὰ προφυλάττωμεν τὸ πρόσωπον μὲ καπέλλα μὲ πλατέα boards καὶ πυκνὰ πράσινα ἢ κυανὰ βέλη.

Θεραπεῖαι πολλαὶ προϋτάθησαν.

Πολλοὶ συνιστῶσι τὸ δξυγονοῦχον ὕδωρ εἰς τοπικὰς ἐφαρμογὰς.

Ἴδου δύο συνταγαί, ὧν δύνασθε νὰ μεταχειρισθῆτε εἴτε τὴν μίαν, εἴτε τὴν ἑτέραν:

Α Λ Ο Ι Φ Η

Beurre de cacao	} ἅα	
huile de ricin		75,0
oxyde de Zinc pur		0,30
oxyde mercurique jaune		0,15
essence de roses		X σταγόνες

Δι' ἐντριβάς δις τῆς ἡμέρας ἐπὶ τῶν πυκνάδων.

Υ Γ Ρ Ο Ν

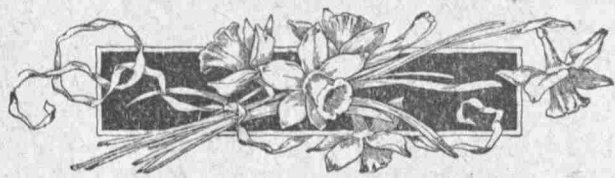
Lait virginal	50,0
glycérine	30,0
acide chlorhydrique médic.	5,0
chlorhyd. d'ammoniaque	3,0

Ἐπιθίγομεν τὰς κηλίδας πρῶταν καὶ ἑσπέρας μὲ πινέλο ἐμβαπτισθὲν εἰς τὸ ὑγρὸν τοῦτο.

Ἐὰν θέλετε φάρμακον ἑτοῖμον καὶ καλόν, σὰς συνιστῶ τὸ «Lait andi-éphélique τοῦ Pennès».

Ο ΙΑΤΡΟΣ τοῦ «ΑΠ' ΟΛΑ»

Θ. ΚΑΒΑΔΙΕΡΟΥ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΥ

Η ΔΙΠΛΗ ΘΥΣΙΑ

(Μυθιστορία πρωτότυπος)

Τὰ προηγούμενα.

Ὁ Θερασύβουλος Ζωκίδης ἠγάπησε παραφόρως τὴν Ἑλένην, κόρην τοῦ Ἰακώβου Δώρου καὶ σύζυγον τοῦ Ἰβάν Ρώκοβιτς, ἀνδρὸς φαύλου· αἱ σχέσεις ἐπροχώρησαν ἀρκετὰ πολὺ, πέραν τῶν ἐπιτρεπομένων ὁρίων, ὅτε ὁ Θερασύβουλος Ζωκίδης καλεῖται ὑπὸ τοῦ θείου του Εὐγεν. Βολλούδη εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐπειγόντως.

✦

Μόνον ἐκεῖνος ποῦ τὴν ἐδοκίμασε δύναται νὰ τὴν φαντασθῆ. Εἶναι θλιβερωτέρα τοῦ θανάτου, εἶναι ἡ δυστυχεστέρα στιγμή τῆς ζωῆς.

Καὶ ὅμως παρέρχεται . . . μερικαὶ περιπτώξεις ἀκόμη καὶ θερμὰ τινα φιλήματα καὶ κατόπιν ἡ σκληρὰ ἀπομάκρυνσις.

Ἡ ἐντολὴ ἄλλως ἦτο ρητὴ :

— «Ἐλθέ πρώτον εἰς ἀντικατάστασίν μου. Ἐσπευσμένως ἀναχωρῶ».

Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ φύγῃ καὶ τὴν δευτέραν ὑπῆρχεν ἀτόμπλιον. Μετέβη εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἐτακτοποίησεν ὅπωςδὴποτε τὴν ὑπηρεσίαν, διέταξε νὰ τοῦ ἐτοιμάσωσι τὴν βαλίτσαν του καὶ ἔδωσε τὰς ἀπαιτουμένας ὁδηγίας εἰς τοὺς ὑπαλλήλους.

Τὴν δευτέραν περὶ τὸ ἀπόγευμα τὸ ἀτόμπλιον ἀνεχώρει, ἠδύνατο λοιπὸν νὰ ἴδῃ μίαν ἀκόμη φερόν τὴν Ἑλένην.

Ἄλλὰ πῶς ;

Ἦτο δευτέρα, ἡμέρα ὑποδοχῆς. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ ὑπάγῃ ὡς κ. Ζωκίδης καὶ νὰ χαιρετίσῃ τὴν κ. Ρώκοβιτς ὡς ἀπλοῦς ἐπισκέπτης.

Ὅπωςδὴποτε ὅμως θὰ τὴν ἐβλεπε καὶ μετέβη.

Ἡ Ἑλένη τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔλαμπεν εἰς κάλλοι καὶ χάριν, ἀλλὰ μίαν μελαγχολία ἐσκίαζε τὸ πρόσωπόν της, ἡ ὁποία μόλις διεσκεδάσθη ὅταν εἶδε τὸν Θερασύβουλον.

Ἐμίλησεν εἰς αὐτὸν περὶ τοῦ ταξειδίου του, τὸν ἠύχηθη καὶ ἀπεχαιρετήθησαν μὲ μίαν ζωηρὰν χειραψίαν καὶ ἐν ἐκφραστικὸν βλέμμα. Οὐδὲν πλέον.

Ὁ ἔρωσ δὲν ἀγαπᾷ τοὺς μάρτυρας.

✦

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Θερασυβούλου ἡ Ἑλένη δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ τηρῇ τὴν γενναιοτήτα, τὴν ὁποίαν ὑπεκρίθη εἰς αὐτὸν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεώς του. Ἐβυθίσθη εἰς τὴν βαθυτέραν μελαγχολίαν καὶ ἤρχισε ν' ἀδημονῇ.

Τὸν Θερασύβουλον ἠγάπα, τὸν Θερασύβουλον καὶ μόνον ἠγάπησεν, ἀτιμάσασα δὲ χάριν αὐτοῦ τὸν σύζυγόν της δὲν ἠδύνατο οὔτε νὰ τὸν βλέπῃ.

Τὸν ἀπέφευγεν ὡς κλέπτρια, ὡς ἐνοχος, ὡς ἐγκληματίας. Ὅσον δὲ ἠσθάνετο μάλιστα ὅτι ἔφερον εἰς τοὺς κόλπους της τὸ προϊόν τοῦ ἐνόχου ἐκείνου πρὸς τὸν Θερασύβουλον ἔρωτός της, ἐταράττετο περισσότερο καὶ ἀφοῦ ἐσκέφθη ἐπὶ πολὺ τὸ πρᾶγμα, ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὸν πατέρα της, νὰ τῷ ὁμιλήσῃ καὶ τῷ ἐξηγηθῆ ὡς ἐκείνη ἐνόμιζε προσφορώτερον.

— Θὰ ὑπάγω, θὰ τὸν ἴδω, θὰ τὸν ὁμιλήσω, θὰ τοῦ εἶπω τὴν ἀμετάκλητόν μου ἀπόφασιν καὶ πιστεύω ὅτι θὰ πεισθῆ.

Μετέβη λοιπὸν εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν καὶ εὗρε τὸν Ἰακώβον ἐργαζόμενον εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Ἦτο πολὺ σκυθρωπὸς τὴν ἡμέραν ἐκείνην, πολὺ σκυθρωπὸς. Μία τραπεζιτικὴ παρανομία του εἶχε σχεδὸν ἀνακαλυφθῆ καὶ ἐφοβείτο νὰ χάσῃ τὴν περιουσίαν του καὶ μετ' αὐτῆς καὶ πᾶσαν τὴν ὑπόληψίν του· ἦτο ἱκανὸς νὰ δώσῃ τὸ ἥμισυ τῆς περιουσίας του εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος θὰ τὸν ἔσωζε καὶ ἐκεῖνος ἦτο ὁ γαμβρὸς του Ἰβάν. Μόνον αὐτός, χάρις εἰς τὴν θέσιν του καὶ εἰς τὰς σχέσεις του, θὰ ἠδύνατο νὰ καλύψῃ τὸ πρᾶγμα, ν' ἀποφύγῃ τὸ σκάνδαλον.

Αὐτὰ ἐσκέπτετο ὅταν ἡ κόρη του ἐμβῆκεν εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Ἡ Ἑλένη τὸν εἶδε πολὺ κατηφῆ καὶ ἐφοβήθη, ἀλλὰ, μὴ φανταζομένη τὸ αἴτιον τῆς σκυθρωπότητός του αὐτῆς, τὴν ἀπέδωκεν εἰς τὰς πολλὰς τοῦ πατρὸς της ἐργασίας καὶ τὰς διαφόρους ἀσχολίας αὐτοῦ.

— Πῶς ἦλθες, Ἑλένη ; τῆς λέγει μὲ ξηρὸν ὕφος ὁ Ἰακώβος.

— Ἦλθα νὰ σὲ ἴδω, παπάκη, ἤρχισε νὰ λέγῃ μὲ τρυφερὸν τρόπον ἡ Ἑλένη, καὶ νὰ σοῦ συστήσω νὰ μὴ ἐργάζεσαι καὶ τόσον, διότι θ' ἀρρωστήσῃς.

— Ἄν ἦλθες μόνον γι' αὐτὸ, τότε ὁ σκοπὸς σου ἐτελείωσε. Πήγαινε στὸ σαλόνι ἢ ὅπου ἄλλου θέλεις καὶ ἄφησέ με γιὰ λίγο ἤσυχο . . .

— Ἄ ! τότε, πατέρα, ἄφες με νὰ σοῦ πῶ τὸν σπουδαιότερον λόγον ποῦ μὲ ἔκαμε νὰ ἔλθω ἔως ἐδῶ.

Καὶ λέγουσα αὐτὰ ἐσηκώθη καὶ ἐπλησίασε τὸν πατέρα της.

Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐδείκνυον κάποιον ἰδιαίτερον χρωματισμόν, τὸν ὁποῖον ὅταν ὁ Ἰακώβος εἶδεν, ἐστράφη ἀποτόμως καὶ ἠρώτησε :

— Τί εἶναι λοιπὸν ; τί τρέχει ; λέγε γρήγορα.

— Πατέρα μου, γνωρίζεις ὅτι καμμιά φορὰ δὲν σὲ παρήκουσα, σ' ὅλας τὰς ἐπιθυμίας σου πάντοτε ἤμην εὐπειθὴς καὶ ἔκαμνα μόνον ἐκεῖνο, ποῦ θὰ σὲ ἠγαχίστει καὶ ἄς ἐγνώριζα ὅτι θὰ μὲ κατέστρεφε . . .

— Λοιπὸν ; λέγε συντομώτερα, τί θέλεις ; τελείωνε . . .

— Ἀπὸ μικρὸ παιδάκι δὲν ἐγνώρισα ἄλλην θέλησιν ἀπὸ τὴν ἰδικήν σου καὶ ὅταν ἦλθεν ἡ στιγμή, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐνόμισες ὅτι πρέπει νὰ ὑπανδρευθῶ, πάλιν δὲν ἠθέλησα νὰ σὲ παρακούσω, ἂν καὶ προσεπάθησα νὰ σὲ πείσω· ὑπανδρεύθην λοιπὸν ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον σεις ἠθέλησατε, ὑπανδρεύθην . . .

— Τί ; μὴ ἦλθες ἐδῶ γιὰ νὰ μοῦ κατηγορήσῃς τὸν ἄνδρα σου ; πρόσεξε καλά, γιὰτὶ μόνον αὐτὸ δὲν ὑποφέρω . . .

— Ὅχι, πατέρα, μὴ φοβεῖσαι· ἂν ἦλθα ἐδῶ, δὲν ἦλθα διὰ νὰ κατηγορήσω τὸν Ἰβάν· σὰς εἶπα ἄλλοτε τί ἐνόμιζα περὶ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου πρὶν ἀκόμη τὸν πάρω ἄνδρα· τώρα ἦλθεν ἡ σειρά νὰ κατηγορήσω τὸν ἑαυτὸν μου . . .

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω· λέγε τα περὶ παστρικά.

Ἡ Ἑλένη εἰς τὸ ἐρωτηματικὸν βλέμμα τοῦ πατρὸς της, τὸ ὁποῖον βαρῶν ἐστήριζεν ἐπ' αὐτῆς, ἐδειλίασε, κατεβίβασε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ὀπισθοχώρησε κατὰ ἓν βῆμα.

— Ἐκεῖνον ποῦ μὲ ἐδώσατε δὲν τὸν ἠγάπησα . . . δὲν κατώρθωσα νὰ τὸν ἀγαπήσω, προσεπάθησα, ἐβίασα τὴν καρδιά μου, ἀλλ' ἐκείνη πάντοτε ἠρνήθη. Μία ἐπανάστασις ἐσηκόνετο μέσα μου. Προσεπάθησα νὰ τὴν καταπνίξω καὶ ἐστήριξα τὰς ἐλπίδας μου στὸν Ἰβάν, τὸν παρεκάλεσα νὰ μὲ βοηθήσῃ, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἠθέλησε καὶ ἐγὼ δὲν εἰμπόρεσα μόνη . . . ἔπεσα θῦμα.

— Θῦμα ;

— Ναί, θῦμα, θῦμα τῆς καρδίας μου, ἠγάπησα ἄλλον καὶ παρέδωκα σ' αὐτὸν τὴν ψυχὴν μου, διότι ὁ ἄνδρας μου, ὁ ὁποῖος ἐδικαιοῦτο νὰ τὴν πάρῃ, δὲν τὴν ἐδέχθη . . .

— Ἀθλία, ἐβρυχήθη ὁ Ἰακώβος ἀνατινασόμε-

νος ἀπὸ τὴν θέσιν του· καὶ ξεύρει τοὺς μισαρμούς σου ἔρωτας ὁ Ἰβάν ; ἠρώτησεν ὁ γέρον ἐν ἀγωνία.

— Ὅχι, δὲν ἐφαντάσθη τίποτε.

Ὁ Ἰακώβος ἀνέπνευσεν, οἱ φόβοι του διεσκεδάσθησαν καὶ μὲ ἤρεμον ὕφος, ἀλλὰ πάντοτε ἐπιτακτικόν, ἐξηκολούθησε . . .

— Καὶ δὲν ἐντράπηκες νὰ ἔλθῃς νὰ μοῦ τὸ πῆς ! παράξενο, δὲν ἐπίστευα ὅτι εἶχες τόσην ἀδιαντροπιά.

— Αὐτὸ, ποῦ λέγει ὁ πατήρ μου ἀδιαντροπιά, εἶναι τὸ θάρρος τῆς εἰλικρινείας, τὸ ὁποῖον καμμιά φορὰ δὲν μοῦ ἔλειπεν. Ἄλλως τε, σὲ ποιὸν ἄλλον ἔπρεπε νὰ ἐκθέσω τὴν δυστυχίαν μου, παρὰ εἰς τὸν πατέρα μου ;

— Ναί· ἀλλὰ ἡ εἰλικρίνεια καμμιά φορὰ βλάπτει· ἀλλ' ἄς εἶναι, ἂν ἦλθες διὰ νὰ πάρῃς τὴν γνώμην μου, μάθε τὴν· διάκοψε τὰς σχέσεις σου μὲ τὸν ἐρωμένον σου καὶ προσπάθησε νὰ μὴ μάθῃ τίποτε ὁ Ἰβάν, γιὰτὶ, καὶ μὴν . . ., ἐχάθηκες· προσπάθησε νὰ μὴ μάθῃ τίποτε . . . ἀκούς ;

✦

(Ὁ Ἰακώβος ἦτο φανερόν ὅτι ἔδιδε σημασίαν μεγάλην εἰς τὴν φράσιν ἐκείνην ποῦ ἐπανελάμβανε· δὲν τὸν ἔμελλεν, εἶναι ἀληθές, περὶ τῆς νέας διαγωγῆς τῆς κόρης του, οὔτε ἔδιδε καὶ μεγάλην σπουδαιότητα εἰς μερικὰ ζητήματα, διὰ τὰ ὁποῖα ἄλλοι αἰσθάνονται κάποιον ὄνειδος· ἡ μόνη φροντίς του ἦτο νὰ μὴ τὸ μάθῃ ὁ Ἰβάν καὶ τοῦτο, διότι θὰ εὗρισκε μὲ αὐτὸ πρόφασιν δυσάρεσκείας. Ἄν λοιπὸν ὁ Ἰακώβος ἦτο περισσότερο εἰλικρινὴς καὶ ὁμίλει σύμφωνα μὲ τὴν γνώμην τῆς καρδίας του, ἔπρεπε νὰ πῆ εἰς τὴν κόρην του :

— Κάμε ὅ,τι θέλεις, προσπάθησε ὅμως νὰ μὴ τὸ μάθῃ καμμιά φορὰ ὁ Ἰβάν, πρὸ παντὸς αὐτό, γιὰτὶ ἐχάθηκα· εἶναι ἱκανὸς νὰ μὲ γδύσῃ κυριολεκτικῶς καὶ νὰ μοῦ πάρῃ ὅλην τὴν περιουσίαν μου.

Ἄλλ' ὁ Ἰακώβος δὲν ἦτο τόσον εἰλικρινὴς, καὶ ἡ Ἑλένη δὲν ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ τὴν γνώμην τοῦ πατρὸς της.

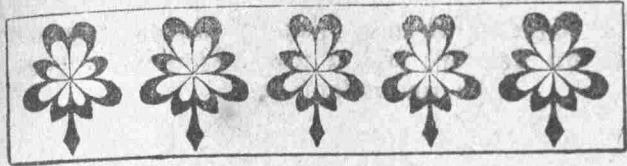
(ἀκολουθεῖ)

Ἄλλοτε καὶ νῦν.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΣΤΗΛΗ

ΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΓΑΜΟΙ

Δύο νεαρώτατοι ευγενείς υπάρξεις, ο κ. Κωνστ. Γ. Γιαβάσογλου, ο γνωστός υπό τὸ ὄνομα Κῶκος, διὰ τε τὴν καλοκαγαθίαν του καὶ διὰ τὰ πατριωτικά του αἰσθήματα, μονογενὴς υἱὸς τοῦ διαφοροτρόπως ἐξυπηρετοῦντος τὰ συμφέροντα τῆς πατρίδος του κ. Τζώρτζη, τῆς μεγάλης καὶ πολυμελοῦς οἰκογενείας Γιαβάσογλου, καὶ ἡ διὰ πολλῶν χαρίτων κοσμουμένη πολύφερνος δις Λουκία, τὸ γένος Ρουσιδῆ, τὴν παρελθ. Κυριακὴν ἐνταῦθα συνετάπισαν διὰ τοῦ θρησκευτικοῦ ὑμεναίου τὸν λίαν εὖεπι βίον των ἐν μέσῳ τῶν θερμοτάτων εὐχῶν γονέων, συγγενῶν καὶ φίλων. Τὸ «*Απ' Ὅλα*» εὐχεται αὐτοῖς τὸν βίον ἐν ἀδιαπτῶτῳ ἀγάπῃ.

— Τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ ἐν στενοτάτῳ κύκλῳ ἐγένοντο ἐν Κουσουτζουκίῳ οἱ γάμοι τοῦ χρηστοῦ νέου Νικολάου Π. Καρναδάκη, εὐφίμως ἐμπορευομένου ἐπὶ ἐριούχων, μετὰ τῆς ἀριστα μεμορφωμένης δεσποινίδος Αἰκατερίνης Α. Συλβέστρου, θυγατρὸς τοῦ ἀξιότιμου ἰατροῦ κ. Ἀλεξ. Συλβέστρου. Εἰς τὸ εὐάριστον ζεῦγος ἀπευθύνοντες θερμοτάτας εὐχὰς ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας του.

— Ὡσαύτως τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ ὁ ὑμέναιος συνέδεσεν ἐν Βλάγκῃ ἑτέρας δύο ευγενεῖς υπάρξεις, τὸν ἀγαπητὸν συνάδελφον καὶ ἄριστον νέον Ἰορδάνην Ι. Δημνίδην μετὰ τῆς ἐπεράστου δεσποινίδος Ἐριφίλης Κ. Νικολαΐδου, οὗς καὶ συγχαίρομεν, εὐχόμενοι αὐτοῖς ῥόδιον τὸν συζυγικὸν βίον

ΟΙ ΑΔΑΜΑΝΤΕΣ ΕΝ ΒΡΑΖΙΛΙΑ

Τὰ ἀδαμαντορυχεῖα ἀνεκαλύφθησαν ἐν Βραζιλίᾳ τῷ 1727 ὑπὸ τοῦ Βερνάρδου ντὲ Φονσέκα Λόμπο, ἡ ἐκμετάλλευσις δὲ τούτων ἤρξατο ἀμέσως ἐν τῇ περιοχῇ, ἣτις ὠνομάσθη Ἀδαμαντίνη. Κατόπιν ἀνεκαλύφθησαν νέα ἀδαμαντοφόρα στρώματα ἐν Γκουιάζ καὶ εἰς τὰς κοίτας πολλῶν ποταμῶν. Κατὰ τὸ 1844 ἀνεκαλύφθη ἀδάμας καὶ εἰς τὴν πολιτείαν τῆς Μπαχίας, ὅπου ἐντὸς δεκαετίας τὸ τελωνεῖον τῆς πολιτείας ταύτης ἔλαβε 876,250 καράτια ἀδαμάντων, ἐν τῇ πολιτείᾳ δὲ ταύτῃ ἀνεκαλύφθησαν ἐπίσης οἱ μαῦροι ἀδάμαντες οἱ γνωστοὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα *Carbouatos*.

Ὁ μεγαλύτερος ἀδάμας τοῦ εἴδους τούτου ἀνεκαλύφθη τὸ 1835 ἐν Δενσόῃ ἐν τῇ πολιτείᾳ τῆς Μπαχίας. Ἔχει βάρους 3,150 καράτια. Ἄλλοι μεγάλοι ἀδάμαντες ἐν Βραζιλίᾳ εἶναι ὁ Ἀστὴρ τοῦ Νότου, εὑρεθεὶς τὸ 1853 ἐντὸς τῶν προσχώσεων τοῦ ποταμοῦ Μπαγκάγεμ, ὅστις ἀκατέργαστος εἶχε βάρους 125.5 καράτια. Καὶ ὁ ἀδάμας τῆς Δρέσδης, εὑρεθεὶς τὸ 1857, ὅστις ἀκατέργαστος εἶχε βάρους 117.5, κατεργασμένος δὲ 63.5. Ἀμφότεροι δὲ οἱ ἀδάμαντες οὗτοι εὐρίσκονται ἤδη εἰς τὴν κατοχὴν ἐνὸς Ἰνδοῦ πριγκίπου.

Ἀπὸ τινῶν ἐτῶν οἱ ἀδάμαντες τῆς Νοτιοαφρικῆς συναγωνίζονται τοὺς ἀδάμαντας τῆς Βραζιλίας εἶναι ὁμοῦ κατώτεροι τούτων κατὰ τὴν λάμπην, τὸ χρῶμα καὶ τὸ φῶς.

Λυπηροτάτην ἐντύπωσιν ἔκαμεν εἰς ὅλους ἡ διὰ τὴν ἀπότισιν καθυστερουμένων κτηματικῶν φόρων κατάσχεσις τῶν ἐπίπλων τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου καὶ κυρίως τῆς Βιβλιοθήκης του.

Εἰς τοὺς *μαλλιαροὺς* τούναντίον προῤῥένησε μεγάλην χαρὰν, ὅχι τόσο διὰ τὰ ἐπιπλά, ὅσον διὰ τὴν *βιβλιοθήκην*!

Τὸ ὄνειρόν των εἶναι νὰ μὴ μείνῃ βιβλίον ἐπὶ βιβλίου τῆς καθαρευούσης. Στοιχηματίζω δὲ ὅτι, καὶ τῆς Ἐφορίας τοῦ Ζωγραφεῖου θὰ παρητοῦντο, ἐὰν τοῖς ἐπετρέπετο νὰ καύσωσιν ὅλας τὰς *βιβλιοθήκας* μας, ὅπως οἱ Ἀραβες τὴν Ἀλεξανδρινὴν Βιβλιοθήκην.

Ἄλλοι Ἡρόστρατοι!...

Ἐν τούτοις οἱ *Μαλλιαροὶ* εἶναι ἄνθρωποι πολὺ ἀπλούστεροι ἡμῶν. Ἀπόδειξις ὅτι, ἐνῷ ἡμεῖς ἰδρῦσαμεν Σχολὴν Γλωσσῶν, ὅπου διδάσκονται *πολλοὶ γλῶσσαι*, αὐτοὶ σκοπεῖον νὰ ἰδρῦσουν πρότυπον Σχολὴν, ἐν ἣ θὰ διδάσκεται μόνον μία *γλῶσσα*... ἡ *Μαλλιαρικὴ*!...

Παρήγγειλαν μάλιστα καὶ τὸ λάβαρον τῆς Σχολῆς, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ, κατὰ συμβουλήν τοῦ κ. Ψυγάκη, θὰ κεντηθῇ μετρίχας διεθνῶν χρωμάτων ἡ ἐξῆς *μαλλιαρικὴ ἐπιγραφή*:

Νταγγάντισμά μου ὁ σεβντᾶς τοῦ πόπολου,
ὅπερ μεθερμηνευόμενον σημαίνει: Ἰσχύς μου, ἡ ἀγάπη τοῦ λαοῦ μου.
Μὴ χειρότερα!

Ἡ ἀξιότιμος *μαλλιαρικὴ* τοῦ Ζωγραφεῖου Ἐφορίας, ὀχυρωθεῖσα ὀπισθεν τῆς βιβλιοκαπηλείας, φανερὰ πλέον ἐκήρυξε τὸν πόλεμον κατὰ τῶν ὁπαδῶν τῆς καθαρευούσης, ἀρχίσασα νὰ προσβάλῃ, μὲ πῦρ ὁμαδῶν, κατὰ πρῶτον τοὺς δυστυχεῖς διδασκάλους.

Στρατηγικώτατα δὲ φερομένη, ἐπεμψεν ἔπειτα εἰς τὸ *Κέντρον*... τῶν ἀντιπάλων, ὡς ἀπεσταλμένον τῆς, ἓνα *ἀρχιμαλλιαρὸν* διδασκαλον, ὀπλισμένον μέχρι... γλώσσης καὶ ἐξωσμένον τὴν *Δαμασκηνὴν* σπάθην του, ἵνα διὰ ταύτης κόψῃ τὸ νῆμα τῶν κρατουσῶν ἐν τῷ *Κέντρῳ* ἀντιμαλλιαρικῶν ἰδεῶν.

Τὸ *στρατήγημα* ἐπέτυχε, καὶ ὁ *Δαμασκηνοσπαθοφόρος* *μαλλιαρός*, μετρίκα *ὀλιγόστιχά* του *κατεστρατήγησε* τὸ *Κέντρον*!

Εὐγέ σοι, *Δαμασκηνή* ρομφαία!...

Ἰδοὺ καὶ μερικοὶ μαργαρίται, ἀλιευθέντες ἀπὸ τὸ πέλαγος τῆς *μαλλιαρικῆς* γλώσσης:

Κωσταντῆς ὁ Παληκοκουβέντας = Κωνσταντίνος ὁ Παλαιολόγος.

Κρυφὸ ζιαφέτι = Μυστικὸς Δεῖπνος.

Ἀναμαλλιασμένη ἀστρόφουσα = Κομήτης.

Φουρτοῦνα ὅστὰ μπατζάκια σας = Καὶ ἔσται ἡ ἐσχάτη πλάνη χείρων τῆς πρώτης.

Μενούδι = Κάθισμα.

Γλυτωσάρη, γλῶτωσέ μας = Σῶτερ, σῶσον ἡμᾶς.
Πρισκοπόδης ὁ Ψυχοβγάλης = Οἰδίπους ὁ Τύραννος.

Δὲ ξέρουν τὴ τύφλα τους = Οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι.

Ἔ, καὶ νὰ τοὺς ἔπερνε μυρωδιὰ ὁ λογιώτατος τῆς Βαβυλωνίας!... Δὲν θὰ τοὺς ἄφηνε *τρίχα* ἐπὶ *τρίχας*!...

Οἱ σκύλοι ἀρχίζουν ἕνας-ἕνας νὰ ἐπιστρέφουν ἀπὸ τὴν Ὁξειάν. Φαίνεται ὅμως, ὅτι διόλου δὲν τοὺς ὠφέλησεν οὔτε ἡ ἐξοχή, οὔτε τὰ θαλάσσια λουτρά τῆς νήσου, καθότι εἶναι λίαν ἀδύνατοι καὶ ἐξησθενημένοι ἀπὸ τὰς κακουχίας καὶ τὴν μόνωσιν. Παραδόξως ὁμοῦ παρατηρεῖται μεγάλη διαφορὰ εἰς τὸ *τρίχωμά* των! Ἐγείναν περισσότερον *μαλλιαροὶ* ἀπὸ πρὶν, τοῦθ' ὅπερ ἀρχίζει νὰ ἐμβάλλῃ εἰς ἀνησυχίαν τοὺς θιασώτας τῆς καθαρευούσης, βλέποντας ἐνθαρρυνόμενους τοὺς ἐνταῦθα *μαλλιαροὺς* συναδέλφους των, ὡς ἐκ τῆς ἀφίξεως νέων ἐπικουρικῶν ταγμάτων.

Καὶ νὰ σᾶς πῶ, ἦτο καιρὸς πλέον νὰ φθάσουν οἱ *μαλλιαροὶ* οὗτοι ἑφεδροί, ἐπειδὴ ἡ βασιλεία τῆς *Μαλλιαρωσύνης* τὴν ἔχει κατ' αὐτὰς πολὺ ἄσχημα.

*Μ*ολονότι ὁμοῦ ὁ κόσμος ὅλος ἐξ ἀρχῆς ἐσχημάτισε τὴν ἰδέαν, ὅτι οἱ *Μαλλιαροὶ* δὲν θὰ προοδεύσουν καὶ ὅτι πρὸς *κέντρα* λακτίζουσι, τώρα συμβαίνει ὅλας τὸ ἐναντίον, τὸ *Κέντρον* λακτίζει πρὸς τοὺς *Μαλλιαροὺς*.

Εἰς τὴν ἀναστροφὴν ταύτην τῶν ὄρων, λέγουσι συνετέλεσε μὲν καὶ ἡ ἐπαπειληθεῖσα ἀποσκίρτησις *μαλλιαρῶν* τινῶν ἐκ τῶν φαλάγγων τοῦ Ἰωακείμου, περισσότερον ὁμοῦ ὁ κ. Λιμαράκης, ὅστις ἐπαίξε σπουδαῖον ρόλον εἰς τὴν Ἐκπαιδευτικὴν Ἐπιτροπὴν μετὰ τοὺς φλογεροὺς λόγους του ὑπὲρ τῶν *Μαλλιαρῶν*. Εἰς ἀντάλλαγμα οὗτοι, διαψεύδοντες τὴν παροιμίαν «πολλὰ μαλλιά καὶ λίγη γνώσι», δώρισαν αὐτὸν *δικηγόρον* των μετὰ τὸ μηνιατικόν, διὰ νὰ συνηγορῇ ὑπὲρ αὐτῶν ὅταν θὰ ἴηται ἀνάγκη.

Τοιοῦτοτρόπως ὁ κ. Λιμαράκης, ἀπὸ *γυατρῶς* μόνον πῶθ' ἦτο, γίνεται τώρα καὶ *δικηγόρος*, ἐξασκῶν δύο ὁμοῦ ἐπαγγέλματα... σωστός *ἐπιστήμων* bis...

Παρὰ τὰ *σοβαρὰ* μέτρα τῶν ἀρομοδίων κατὰ τῆς χολέρας, ἡ καταπολέμησις τῆς νόσου ἔχει καὶ τὰ *κομικὰ* τῆς. Τὸ ἐξῆς συμβάν, ὅπερ ὁμοῦ, ὡς *χολερικόν*, θέτομεν ὑπὸ *κάθαριν*, ἔλαβε χώραν πρὸ τινῶν μόλις ἡμερῶν ἐν Πέραν.

Ἡ ὕγειονομικὴ ἀρχή, πληροφορηθεῖσα ὅτι εἰς μίαν ἐν Φερῆ-κιοὶ χολεροβλήτων οἰκίαν ἐσύχναζε κάποια Ζωή, ἀνεζήτησε αὐτὴν δραστηρίως διὰ νὰ τὴν ἀπολυμάνῃ. Κατόπιν ὁμοῦ ἐσφαλμένων πληροφοριῶν, ἀστυνομικοὶ καὶ δημαρχιακοὶ ὑπάλληλοι ἐξωσαν τὴν ἐν Γενῆ-σεῖρ οἰκίαν μίαν ραπτίαν, ὀνομαζομένην καὶ αὐτῆς, κατὰ κακὴν σύμπτωσιν, Ζωῆς.

Εἰς μάτην ἡ δυστυχὴς διεμαρτύρητο ὅτι εἶχε *κάλιστα* εἰς τὴν ὑγείαν τῆς καὶ ὅτι ἐξάπαντος *κάποιον* λάθος θὰ συνέβαινεν αὐτοῖς τίποτε! Ἐξηκολούθουν τὸν ἀποκλεισμόν, ἀναμένοντες ἀπὸ ὧρας εἰς ὧρας τὸν ἀφευκτόν, ὡς ἐφαντάζοντο, θάνατον τῆς χολεροβλήτου Ζωῆς. Βλέποντες ὁμοῦ ὅτι ἡ Ζωή δὲν *ἀπέθνησκε*, τούναντίον δὲ ὅτι *ἐξῆ* πλήρης ζωῆς, ἠνώνησαν τὸ λάθος των καὶ ἦσαν τὸν *ἀποκλεισμόν*!

Ἐὰν πραγματικῶς ἡ χολέρα γίνεται αἰτία νὰ αἰρωνται οἱ *ἀποκλεισμοί*, ἄρα γε πόσοι θὰ παρακαλοῦν νὰ μᾶς εὐρῇ γιὰ καλὰ ἡ χολέρα, διὰ νὰ παύσῃ ὀριστικῶς πλέον τὸ *μπούκοτάς*!;...

Θέλεις νὰ τὴν πάθῃς;

Ἐποστήριξε τοὺς *μαλλιαροὺς*.

Βγάλε περιοδικόν.

Πέρασε νύκτα ἀπὸ τὴν ὁδὸν τῶν Μνηματακίων.

Θέλεις νὰ πᾶς μέσα;

Κάμε Ἐθνοσυνέλευσιν.

Φέρε τὴν Κολυβά νὰ ξαναπαίξῃ.

Πήγαινε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν κατάσχεσιν τῶν ἐπίπλων τοῦ Φιλολογικοῦ.

Πότε;

— Πότε γίνεται τὸ ψομομάζεμμα;

— Ὅταν οἱ Δημαρχιακοὶ ἀρχίζουν νὰ πεινοῦν.

— Πότε γίνεται ἄνω κάτω τὸ στομάχι μας;

— Ὅταν ἀνακινήται τὸ *μαλλιαρικόν* ζήτημα.

— Πότε συγκινοῦνται ἡ νταντάδες;

— Ὅταν κλαίῃ ὁ κ. Λιμαράκης.

Τῆς στιγμῆς.

Εἰς τὰς ἐξετάσεις:
Διδάκαλος. — Τί γνωρίζεις, μικρὲ μου, περὶ Ἀβεσαλὸμ;

Μαθητῆς. — Ὅτι, ἐνῷ ἐφευγὼν ἐφιππος, ἐπλεξάν τὰ μαλλιά του εἰς τοὺς κλάδους ἐνὸς δένδρου καὶ ἔμεινε ἐκεῖ κρεμασμένος.

Διδάκαλος. — Διατί;

Μαθητῆς. (Μετά τινα σκέρψιν) — Διότι ἦτο *μαλλιαρός*!...

Ν. ΒΛΥΣΣΙΔΗΣ

Δι Μούσαι στον Δξαβήτη σίχους πλέκουν
κι' εκθάμβωσμπρός στα τρόπαιά του στέκουν

Και πάλιν το Βυζάντιον έσεισθη πέρα-πέρα
κι' ήκούσθη στον άέρα
διάτορος φωνή :
Το δάνειον μās τώδωσαν φερφλουχτερ Γερμανοί.

Και τρέχουν κ' ανυπόδητοι και πλουσιοντυμένοι
κι' από τα δύο γένη,
κ' έδώ κ' εκεί ξαναρωτούν αν εινε τάχ' αλήθεια,
γιατι τα παραμάθανε τα τέτοια κολοκύθια.

Κι' εγώ, που δεν μ' άρέσουνε τέτοιας λογής τρεχάλες,
άφίνω την κατήφειαν, που τρώγει την ψυχήν μου,
και τρέχω με τους τρέχοντας στών Υπουργών της
[σάλες,
για να φωτίσω και τον νοϋν και την συνειδησίμ μου
κ' εκεί μανθάνω κερηνώς
αυτό το μέγα γεγονός.

Χαίρε, Δξαβήτη, κ' ή Μούσά μου μαζί μ' έσένα χαίρει,
κ' εις τόπους παραλήρων
και θελκτικων όνειρων
ώς ακατάσχετος βορράς πάλιν με παραφέρει.

Κατάπληκτος παρατηρώ τα τόσα σου τα τρόπαια,
ό κόσμος ως υπόδειγμα θα σ' έχη του λοιπού,
και συ με περιφρόνησιν εκείνα τ' άποτρόπαια
των «Τάιμς» τα γραφόμενα θα γράφης... ξέρεις που

Την περιφανή σου νίκην χαιρετώ, Δξαβήτη έφέντη,
και με Κρούπ κανόνια τώρα, με τσαπράζια, με μι-
[λιόνια
θα γεμίσωμε το Κράτος και τον τόπο τον λεβέντη,
κι' αν τυχόν στους δανειστάς μας σκάσωμε ποτέ κα-
[νόνια,
και γελάσουν χαιρεκάκως οι Πισών, Μπριάν και
[Γρεϋ,

μεταξύ μας ως το ποϋμε,
μήτε πρώτοι, φίλτατέ μου, μηδє καν οι τελευταίοι
στα κανόνια θα φανοϋμε.

Τα σχολεία τί θα τα κάμης, όπως λέγει κ' ή «Τανίν».
Προτιμώ των πυροβόλων την βροντόφωνον φωνήν,
των αιματηρών πολέμων τας άγρίας τας κραυγάς,
στεναγμούς άποθησχόντων, πληγωμένων οίμογάς,
μ' αίματοσταγή ρομφαίαν να πληγώνω τον έχθρό
[μου
άλλα,σαν πολλούς γενναίους, μοναχά μεσ' σ' όνειρόμου
και το ζέον αίμα τουτο, το τρομακτικώς έκρέον,
νάνε μόνο των κορέων.

Ω διπλωμάτη κολοσσέ,
Δξαβήτη έφέντη, χαίρε !
Μ' αυτό το δάνειον χρυσαί
άνέτειλαν ήμέραι !

Τώρα κι' ό κάθε νησιτικός
ξερένεται στα γέλοια
και στ' όνειρό του διαρκώς
θα βλέπη τα καρβέλια.

Δεν ξέρεις, ω Δξαβήτη-μπεη, πόσο μ' αυτό χαρήκαμε
που χαρδηλικωθήκαμε
κι' ειλκρινώς τα δάκρυα κι' απ' την ψυχή μας έρρεον
και ναί μεν με τον Χέλφεριχ λίγο καζικωθήκαμε,
άλλ' έμεινε το γόητρον του κράτους μας άκέραιον.

Το γόητρον! το γόητρον! τί λέξις μαγική!
πόσοι για τούτην έμειναν και μένουν νησιτικοί!
το γόητρον! με σεβασμό μπροστά στη λέξι στάσου
κ' εαν ακόμη πρόκειται να υφίγγης την κοιλιά σου.

Όλοι με γόητρα, Δξαβήτη, σκοτώνουν τον καιρό τους,
ιδρώνουν, βασανίζονται,
άλλα δεν απελπίζονται
κι' άκους γι' αυτό κοιλιακούς και παραδόξους κρότους.

Μόνον εγώ, που παχυλόν πηλοϋ με κρύπτει στρώμα,
φανάζω πως το γόητρον ειναι κενή μιá λέξις
κι' όσο μπροστά της κι' αν σταθώ με πηχιαίον στόμα
της εύκλειους γαστέρος μου δεν πύω τας όρέξεις.
Άλλ' όμως αν το γόητρον εκείνο συνοδεύεται
μ' εκείνα τα τρανότατα και στήν αλην άπτά,

όπου κοινώς τα λέγομεν κ' Έλληνιστι λεπτά,
ώ! τότε τον Παράδεισον άλλου μη τον γυρεύετε.

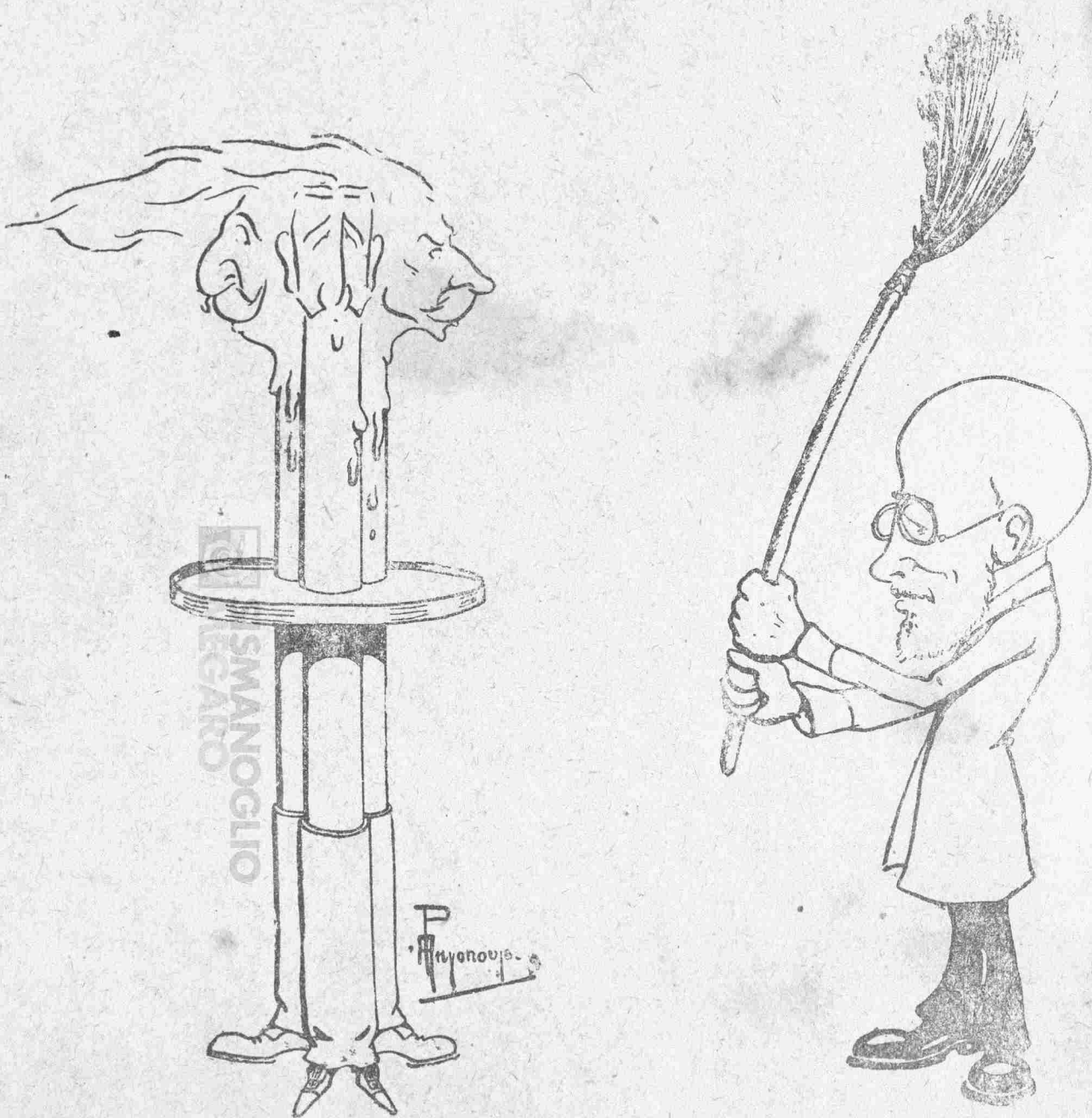
Τώρα κ' εγώ της λευθεριάς τον ζωογόνο ήλιον
αισθάνομαι βαθύτατα στο τουρκικόν βασίλειον
και λέγω τώρα μοναχά πως άλλαξαν τα πράγματα
και το παλιν το καθεστώς κατετροπώθη τώρα,
γιατι κι' αν τα καλλίτερα σε κυβερνοϋν Συντάγματα,
άμα δεν εχης όβολόν θα μένης πάντα ψώρα
κι' άνδράποδον μεγάλον,
πρός όφελος των άλλων.

Τώρα καθεις το δάνειον ευθύμως χαιρετίζει,
κι' ό Διμαράκης ό γνωστός ό ρήτωρ μας ελπίζει
μετα πολλής γαλήνης

πως τώρα που το κράτος μας γενναίους βοήκε πόρους
δεν θα θελήσης βέβαια τον Σύλλογον με φόρους
να τον επιβαρύνης.

Κι' αν πρέπη μιá κατάσχεσις να γίνη τέλος πάντων
έκ των αρχαιολογικων εκείνων άνδριάντων,
δεχόμεθα μετά χαράς, για να σ' εύχαριστήσωμεν
τον Άνδρεάδην πρόθυμα να σοϋ παραχωρήσωμεν,
άμέσως κι' άνευ όρων
έν τούτοις δεν γνωρίζομεν αν στην δημοπρασίαν
του γραμματέως το πετσι θα δώση την αξίαν
των ζητουμένων φόρων !

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΡΙΖΑΣ

Ο Μέγας Αρχων κανδηλάπτης της Έλληνικής Βουλής :
— Αυτєς ή λαμπάδες έκαψαν άρκετά. Πρέπει τώρα πεζά να τής σβύσω.

"ΚΟΣΜΟΣ"

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΓΕΩΡΓ. ΡΙΖΑ

Σατυρικά, Λυρικά,
Φιλοσοφικά, Δράματα,
Κωμωδίαι κτλ.

Ζητούνται αντιπρόσωποι εις τας
επαρχίας δι' έγγραφην συνδρομητών
επι προμηθεία.

Διεύθυνσις : Γ. ΡΙΖΑΣ
Αιτ. Όθωμ. Τράπεζα, Γαλατά.

"ΚΟΣΜΟΣ"

ΔΩΡΕΑΝ σχεδόν πωλείται αυ-
τοκίνητος λέμβος (κανό) των μεγάλης φήμης
εργοστασίων Ferro, μήκους 5 μέτρων, 3 1/2
ίππων δυνάμεως και 7 μιλλίων ταχύτητας.
Πληροφορίαί παρ' ήμιν.

ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΙ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ.

Μεγάλη όδός Πέραν, 164.

Διεύθυνσις : Φ ΠΑΣΧΑΛΙΔΟΥ.

Από της Τετάρτης 27 τρέχοντος νέα θεάματα
άπολαυστικά Παραστάσεις από της 2 μ. μ. συνε-
χεις μέχρι της 11 μ. μ.

Άλλαγή προγράμματος κατά πᾶσαν Τετάρτην
και Κυριακήν. Θέσις Α' γρ. 5, Β' 3, διακεκριμένη 10.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΟΙΚΟΣ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ: ΣΤΑΪΝ